Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti razširjeni senat)

z dne 24. maja 2023 *

„Konkurenca – Trg podatkov – Upravni postopek – Člen 18(3) in člen 24(1)(d) Uredbe (ES) št. 1/2003 – Zahteva po informacijah – Virtualna podatkovna soba – Obveznost obrazložitve – Pravna varnost – Pravica do obrambe – Potrebnost zahtevanih informacij – Zloraba pooblastila – Pravica do spoštovanja zasebnega življenja – Sorazmernost – Načelo dobrega upravljanja – Poslovna skrivnost“

V zadevi T-451/20,

Meta Platforms Ireland Ltd, nekdanja Facebook Ireland Ltd, s sedežem v Dublinu (Irska), ki jo zastopajo D. Jowell, KC, D. Bailey, barrister, J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria, M. Quayle, solicitors, in T. Oeyen, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo G. Conte, C. Urraca Caviedes in C. Sjödin, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Zvezne republike Nemčije, ki jo zastopa S. Costanzo, agentka,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi S. Papasavvas, predsednik, D. Spielmann (poročevalec), R. Mastroianni, sodnika, M. Brkan, sodnica, in I. Gâlea, sodnik,

sodna tajnica: I. Kurme, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 1. junija 2022

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 Tožeča stranka, družba Meta platforms Ireland Ltd, nekdanja Facebook Ireland Ltd, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2020) 3011 final z dne 4. maja 2020 v zvezi s postopkom na podlagi člena 18(3) in člena 24(1)(d) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40628 – Prakse družbe Facebook v zvezi s podatki) (v nadaljevanju: prvotni sklep), kakor je bil spremenjen s Sklepom Komisije C(2020) 9231 final z dne 11. decembra 2020 (v nadaljevanju: sklep o spremembi) (v nadaljevanju skupaj: izpodbijani sklep).

I. Dejansko stanje

2 Evropska komisija je 13. marca 2019 tožeči stranki poslala zahtevo po informacijah s sklepom, sprejetim na podlagi člena 18(3) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101] in [102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 205, ter popravka v UL 2015, L 100, str. 81, in v UL 2019, L 142, str. 72). Ta zahteva po informacijah je vključevala več kot 100 posameznih vprašanj, ki so se nanašala na različne vidike dejavnosti in ponudbe proizvodov tožeče stranke.

3 Tožeča stranka je na to zahtevo po informacijah odgovorila v treh fazah, in sicer 23. aprila, 21. maja in 18. junija 2019. Predloženi dokumenti so bili identificirani z začetnim iskanjem, opravljenim z uporabo iskalnih izrazov, ki jih je izbrala tožeča stranka, in s preverjanjem ustreznosti, ki so ga opravili njeni zunanji pravniki, kvalificiranimi za opravljanje dejavnosti v Evropski uniji.

4 Komisija je 30. avgusta 2019 poslala zahtevo po informacijah na podlagi člena 18(2) Uredbe št. 1/2003. Zahteva po informacijah je vsebovala 83 posameznih vprašanj v zvezi s storitvijo Facebook Marketplace, družbenimi omrežji in ponudniki spletnih oglasov.

5 Tožeča stranka je na to zahtevo po informacijah odgovorila v treh fazah, 30. septembra, 10. oktobra in 5. novembra 2019.

6 Komisija je 11. novembra 2019 sprejela drugi sklep na podlagi člena 18(3) Uredbe št. 1/2003. Komisija je od tožeče stranke zahtevala, naj med drugim predloži nekatere interne dokumente, ki ustrezajo določenim kumulativnim merilom. V bistvu so bili zahtevani dokumenti tisti, ki so jih nekateri skrbniki (custodians) pripravili sami, so bili zanje pripravljeni ali so jih ti prejeli ter so bili datirani od 1. januarja 2013 do datuma tega sklepa in so vsebovali nekatere iskalne izraze. Natančneje, uporabiti je bilo treba dva različna sklopa iskalnih izrazov za dve različni skupini skrbnikov. Za eno skupino skrbnikov so bili iskalni izrazi, ki jih je bilo treba uporabiti, tisti, ki jih je tožeča stranka sama izbrala in uporabila na lastno pobudo za iskanje in identifikacijo internih dokumentov, ki jih je bilo treba predložiti v odgovor na sklep z dne 13. marca 2019. Za drugo skupino skrbnikov je Komisija iskalne izraze, ki jih je bilo treba uporabiti, pripravila na podlagi, na eni strani, dokumentov tožeče stranke in odgovorov, danih na podlagi sklepa z dne 13. marca 2019, ter, na drugi strani, nekaterih internih dokumentov tožeče stranke, ki jih je 5. decembra 2018 objavil Digital, Culture, Media and Sport Committee (odbor Parlamenta Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska za digitalnost, kulturo, medije in šport; v nadaljevanju: odbor DCMS).

7 Tožeča stranka je z dopisom z dne 20. novembra 2019 izrazila zaskrbljenost glede nujnosti, sorazmernosti in ustreznosti obrazložitve nekaterih vidikov sklepa z dne 11. novembra 2019. Med tožečo stranko in Komisijo je bilo izmenjanih več dopisov, da bi se izboljšali iskalni izrazi in zmanjšalo število identificiranih dokumentov.

8 Komisija je 17. januarja 2020 tožeči stranki poslala spremenjeno različico iskalnih izrazov.

9 Komisija je 22. januarja 2020 tožečo stranko obvestila, da namerava sprejeti nov sklep, ki vsebuje spremenjene iskalne izraze.

10 Komisija je sprejela prvotni sklep. Tožeča stranka je morala v skladu s členom 1 tega sklepa Komisiji predložiti informacije, navedene v prilogah I.A, I.B in I.C k navedenemu sklepu, najpozneje do 15. junija 2020. Člen 2 je določal morebitno dnevno globo v višini 8 milijonov EUR, če ne bodo posredovani popolni in točni podatki, zahtevani v skladu s členom 1.

11 Generalni direktor generalnega direktorata (GD) Komisije za konkurenco je tožeči stranki 4. maja 2020 poslal dopis, v katerem je predlagal ločen postopek za predložitev dokumentov, ki naj bi po mnenju tožeče stranke vsebovali le osebne podatke, povsem nepovezane z njenimi poslovnimi dejavnostmi. Ti dokumenti bi bili vloženi v spis šele po pregledu v virtualni podatkovni sobi.

12 Tožeča stranka in Komisija sta v več izmenjavah dopisov razpravljali o morebitnih načinih uporabe virtualne podatkovne sobe.

13 Komisija se je z dopisom z dne 12. junija 2020 strinjala s podaljšanjem roka do 27. julija 2020, v katerem je morala tožeča stranka odgovoriti na zahtevo po informacijah iz prvotnega sklepa.

II. Predlogi strank

14 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča to tožbo vložila 15. julija 2020.

15 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– podredno, člen 1 izpodbijanega sklepa razglasi za ničen;

– Komisiji naloži plačilo stroškov, Zvezni republiki Nemčiji pa naloži plačilo svojih stroškov.

16 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– ugotovi, da predlog tožeče stranke za razglasitev delne ničnosti člena 1 izpodbijanega sklepa iz razloga, da z njim ni predlagana vzpostavitev natančnih in zadostnih jamstev za zaščito pravic oseb, na katere se nanaša predložitev neupoštevnih dokumentov osebne ali zasebne narave, ni dopusten;

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

17 Zvezna republika Nemčija predlaga, naj se tožba zavrne in naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Dejansko stanje po vložitvi tožbe

A. Postopek za izdajo začasne odredbe

18 Tožeča stranka je z ločeno vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 15. julija 2020, vložila predlog za izdajo začasne odredbe.

19 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 24. julija 2020, Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljen), ki je bil sprejet na podlagi člena 157(2) Poslovnika Splošnega sodišča, odredil odlog izvršitve prvotnega sklepa do sprejetja sklepa, s katerim se bo končal postopek za izdajo začasne odredbe.

20 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 29. oktobra 2020, Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljen, EU:T:2020:515), razveljavil sklep iz točke 19 zgoraj, pridržal odločitev o stroških, odredil, kar je navedeno v nadaljevanju, v preostalem pa predlog za izdajo začasne odredbe zavrnil:

„1. Izvrševanje člena 1 [prvotnega] sklepa […] se odloži v delu, v katerem se v njem določena obveznost nanaša na dokumente, ki niso povezani s poslovno dejavnostjo [tožeče stranke] in ki vsebujejo občutljive osebne podatke, in dokler postopek iz točke 2 tega izreka ni vzpostavljen.

2. [Tožeča stranka] opredeli dokumente, ki vsebujejo podatke iz točke 1 tega izreka in jih pošlje Komisiji na ločenem elektronskem nosilcu. Ti dokumenti se nato prenesejo v virtualno podatkovno sobo, ki je dostopna le čim manjšemu številu članov ekipe, odgovorne za preiskavo, v navzočnosti (virtualni ali fizični) enakega števila odvetnikov [tožeče stranke]. Člani ekipe, odgovorne za preiskavo, preučijo in izberejo zadevne dokumente, hkrati pa odvetnikom [tožeče stranke] dajo možnost, da na zadevne dokumente dajo pripombe preden se dokumente, za katere se šteje, da so pomembni, vloži v spis. Če se odvetniki [tožeče stranke] ne strinjajo s klasifikacijo dokumenta, imajo pravico pojasniti razloge za svoje nestrinjanje. V primeru nadaljnjega nestrinjanja lahko [tožeča stranka] direktorju za informacije, komunikacije in medije pri generalnem direktoratu Komisije za konkurenco predlaga, da nestrinjanje razreši.“

B. Sprejetje sklepa o spremembi in prilagoditev tožbe

21 Komisija je 11. decembra 2020 sprejela sklep o spremembi, ki določa ločen postopek za predložitev dokumentov, ki niso povezani s poslovnimi dejavnostmi tožeče stranke in vsebujejo občutljive osebne podatke.

22 Tožeča stranka je z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 8. februarja 2021, na podlagi člena 86 Poslovnika prilagodila tožbo tako, da je upoštevala sprejetje sklepa o spremembi.

C. Predlogi za zaupno obravnavanje in nerazkritje nekaterih podatkov javnosti ter intervencija

23 Tožeča stranka je 15. julija 2020, 7. maja in 10. septembra 2021 na podlagi člena 66 Poslovnika predlagala, naj se nekateri podatki ne razkrijejo javnosti.

24 Tožeča stranka je z dopisi z dne 30. oktobra in 27. novembra 2020 ter 8. februarja in 14. maja 2021 na podlagi člena 144(2) Poslovnika predlagala zaupno obravnavanje nekaterih podatkov v razmerju do Zvezne republike Nemčije.

25 Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 21. decembra 2020 dovolil intervencijo Zvezne republike Nemčije in ugodil predlogom tožeče stranke za zaupno obravnavanje v razmerju do Zvezne republike Nemčije.

IV. Pravo

26 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na nezadostno jasnost predmeta preiskave, drugi na kršitve člena 18(1) in (3) Uredbe št. 1/2003, tretji na kršitve pravice do spoštovanja zasebnega življenja, načela sorazmernosti in pravice do dobrega upravljanja, četrti pa na kršitev obveznosti obrazložitve.

A. Dopustnost predloga o nevzpostavitvi natančnih in zadostnih jamstev

27 Komisija prereka dopustnost predloga tožeče stranke za razglasitev delne ničnosti člena 1 izpodbijanega sklepa iz razloga, da z njim ni predlagana vzpostavitev natančnih in zadostnih jamstev za zaščito pravic oseb, na katere se nanaša predložitev neupoštevnih dokumentov osebne ali zasebne narave. Komisija trdi, da tega tožbenega predloga ni bilo v tožbi, s katero se izpodbija prvotni sklep, in da v prilagoditveni vlogi ni bila podana nobena obrazložitev, ki bi pojasnila njegovo vključitev. Tako naj v prilagoditveni vlogi ne bi bilo pojasnjeno, kako naj bi bil ta dodatni predlog utemeljen s sprejetjem sklepa o spremembi in zakaj ga ni bilo mogoče navesti že v tožbi, s katero se izpodbija prvotni sklep.

28 Iz sodne prakse izhaja, da predlogi strank načeloma niso spremenljivi. S členom 86 Poslovnika, ki se nanaša na prilagoditev vloge, s katero se postopek začne, se kodificira prejšnja sodna praksa v zvezi z izjemami od tega načela nespremenljivosti (glej sodbo z dne 9. novembra 2017, HX/Svet, C-423/16 P, EU:C:2017:848, točka 18 in navedena sodna praksa).

29 Člen 86(1) Poslovnika določa, da kadar se akt, katerega razglasitev ničnosti se predlaga, nadomesti ali spremeni z drugim aktom, ki ima enak predmet, lahko tožeča stranka pred koncem ustnega dela postopka ali pred odločitvijo Splošnega sodišča, da bo odločilo brez ustnega dela postopka, tožbo prilagodi, da bi upoštevala ta novi dejavnik.

30 Da bi bila tožeča stranka upravičena med postopkom prilagoditi svoje prvotne predloge, je vsekakor potrebno, da s tem ne spremeni narave tožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 2012, Insula/Komisija, T-246/09, neobjavljena, EU:T:2012:287, točka 103 in navedena sodna praksa).

31 Res je, da v obravnavani zadevi predlog tožeče stranke za razglasitev delne ničnosti člena 1 izpodbijanega sklepa iz razloga, da z njim ni predlagana vzpostavitev natančnih in zadostnih jamstev za zaščito pravic oseb, na katere se nanaša predložitev neupoštevnih dokumentov osebne ali zasebne narave, kot tak ni naveden v vlogi, s katero se postopek začne, in je izrecno naveden šele v prilagoditveni vlogi.

32 Vendar je treba navesti, da Komisija ne prereka tega, da prilagoditvena vloga sicer izpolnjuje pogoje iz člena 86 Poslovnika, kot se razlaga v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 30 zgoraj.

33 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ta predlog v delu, v katerem se nanaša na razglasitev delne ničnosti člena 1 izpodbijanega sklepa iz razloga, da z njim ni predlagana vzpostavitev natančnih in zadostnih jamstev, spada v okvir predloga za razglasitev ničnosti člena 1, ki je v tožbi naveden podredno.

34 Poleg tega je treba ugotoviti, da člen 86 Poslovnika tožeči stranki ne nalaga, naj posebej pojasni, po eni strani, zakaj se je odločila oblikovati predlog, ki kot tak ni naveden v tožbi, in, po drugi strani, zakaj tega tožbenega predloga ni mogla oblikovati v vlogi, s katero se je začel postopek in je bila vložena zoper prvotni sklep.

35 Iz tega sledi, da je treba ugovor nedopustnosti Komisije, s katerim prereka dopustnost predloga tožeče stranke, navedenega v točki 27 zgoraj, zavrniti.

B. Utemeljenost

1. Prvi tožbeni razlog: nezadostna jasnost predmeta preiskave

36 Tožeča stranka Komisiji očita, da je kršila načelo pravne varnosti, splošno obveznost obrazložitve, ki jo ima na podlagi člena 296 PDEU, obveznost posebne obrazložitve, ki jo ima na podlagi člena 18(3) Uredbe št. 1/2003, ter pravico tožeče stranke do obrambe in njeno pravico do dobrega upravljanja, ker ni dovolj jasno in dosledno opredelila predmeta in obsega preiskave.

a) Kršitev obveznosti obrazložitve

37 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev aktov institucij Unije, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da lahko zadevne osebe razberejo razloge za sprejeti ukrep in pristojno sodišče opravi nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovnice akta ali druge osebe, na katere se ta akt neposredno in posamično nanaša. V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevnih dejanskih in pravnih elementov, ker je treba vprašanje, ali je obrazložitev posameznega akta v skladu z zahtevami iz člena 296 PDEU, presojati ne samo glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegovo sobesedilo in glede na celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 16 in navedena sodna praksa).

38 Posebej je treba glede obrazložitve sklepa o zahtevi po informacijah spomniti, da člen 18(3) Uredbe št. 1/2003 določa vse njegove bistvene elemente. Ta določba določa:

„Kadar Komisija zahteva predložitev podatkov od podjetij in podjetniških združenj z odločbo, navede pravno podlago in namen zahteve, podrobno navede, katere informacije zahteva, in določi rok, v katerem mora informacije prejeti. Prav tako navede sankcije, ki jih predvideva člen 23, in navede ali naloži sankcije, ki jih predvideva člen 24. Poleg tega navede pravico do pritožbe zoper odločbo pred Sodiščem.“

39 Ta obveznost posebne obrazložitve je temeljna zahteva, katere namen ni le dokazati upravičenosti zahteve po informacijah, ampak tudi omogočiti zadevnim podjetjem, da razumejo obseg svoje dolžnosti sodelovanja in hkrati obdržijo pravico do obrambe (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 19 in navedena sodna praksa).

40 Obveznost navedbe „namena zahteve“ pomeni, da mora Komisija v zahtevi navesti predmet svoje preiskave in s tem opredeliti domnevno kršitev pravil o konkurenci (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 20 in navedena sodna praksa).

41 V zvezi s tem Komisiji ni treba naslovnika odločbe o zahtevi po informacijah obvestiti o vseh informacijah, ki jih ima v zvezi z domnevnimi kršitvami, niti ji ni treba podati stroge pravne opredelitve teh kršitev, mora pa jasno navesti domneve, ki jih namerava preveriti (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 21 in navedena sodna praksa).

42 Taka obveznost je pojasnjena predvsem z okoliščino – kot izhaja iz člena 18(1) Uredbe št. 1/2003 in njene uvodne izjave 23 – da Komisija lahko za izpolnjevanje nalog, ki jih nalaga ta uredba, z enostavnim zahtevkom ali z odločbo zahteva od podjetij in podjetniških združenj, da ji predložijo „vse potrebne informacije“ (sodba z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 22).

43 Iz tega izhaja, da lahko Komisija zahteva zgolj razkritje informacij, ki ji lahko omogočijo preiskavo domnevnih kršitev, zaradi katerih je upravičeno opraviti preiskavo in ki so navedene v zahtevi po informacijah (glej v tem smislu sodbi z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 23, in z dne 28. aprila 2010, Amann & Söhne in Cousin Filterie/Komisija, T-446/05, EU:T:2010:165, točka 333 in navedena sodna praksa).

44 Glede na to, da je treba potrebnost informacij presojati glede na namen, ki je omenjen v zahtevi po informacijah, mora biti ta namen izražen dovolj natančno, drugače ni mogoče ugotoviti, ali je informacija potrebna, in sodišče Unije ne more izvesti nadzora (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 24 in navedena sodna praksa).

45 Ali je odločba, ki se izpodbija, dovolj obrazložena, je torej odvisno od tega, ali so domnevne kršitve, ki jih Komisija namerava preveriti, opredeljene dovolj jasno (glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 25).

46 Pri presoji obsega obveznosti obrazložitve odločbe o zahtevi po informacijah na podlagi člena 18(3) Uredbe št. 1/2003 je treba upoštevati tudi fazo preiskave, v kateri je bila sprejeta taka odločba, in to, ali je Komisija že imela nekatere informacije o domnevnih kršitvah (glej v tem

smislu sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 39, in sklepne predloge generalnega pravobranilca N. Wahla v zadevi HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2015:694, točka 50).

47 V obravnavani zadevi je iz samega naslova izpodbijanega sklepa razvidno, da je bil ta sprejet na podlagi člena 18(3) in člena 24(1)(d) Uredbe št. 1/2003.

48 Komisija je v točki 1 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da preiskuje ravnanje skupine Facebook, po eni strani, v zvezi z njeno uporabo podatkov in, po drugi strani, platformo družbenega omrežja Facebook v Evropskem gospodarskem prostoru (EGP).

49 Komisija je v točki 3 obrazložitve tega sklepa navedla:

„Komisija preiskavo osredotoča na to, kako družba Facebook uporablja podatke, kot je razvidno iz nekaterih internih dokumentov družbe Facebook, ki jih je [odbor DCMS] objavil 5. decembra 2018 in 18. februarja 2019. Zgoraj navedeni interni dokumenti družbe Facebook so iz let od 2012 do 2015. Zdi se, da se nekateri od teh dokumentov nanašajo na interne razprave družbe Facebook, poslovne strategije ali ravnanja v zvezi z dostopom do podatkov družbe Facebook, dostopom do funkcionalnosti družbe Facebook in strategijo za unovčenje podatkov, vključno z možnostmi, da se tretjim osebam omogoči dostop do podatkov ali funkcionalnosti družbe Facebook v zameno za različne vrste protidajatev in pod različnimi pogoji. Zdi se, da iz drugih dokumentov izhaja, kako družba Facebook uporablja aplikacijo Onavo, da bi pridobila podatke, ki imajo tržno vrednost in se nanašajo na konkurenčne storitve.“

50 Komisija je tako navedla, da se je pri preiskavi osredotočila na to, kako je tožeča stranka uporabila podatke, ki so bili izpostavljeni z nekaterimi internimi dokumenti tožeče stranke, ki jih je odbor DCMS objavil in katerih vsebino je Komisija na kratko opisala. Komisija je tudi navedla, da se zdi, da iz drugih dokumentov izhaja, kako je tožeča stranka uporabila aplikacijo Onavo, da bi pridobila podatke, ki imajo tržno vrednost in se nanašajo na konkurenčne storitve.

51 Komisija je v točki 4 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla:

„Na podlagi teh dokumentov se zdi, da je družba Facebook sodelovala ali sodeluje pri (i) sporazumih o pogojni izmenjavi podatkov, ki povečujejo pretok podatkov med družbo Facebook in tretjimi osebami, s čimer se je okrepila tržna moč družbe Facebook na morebitnem trgu podatkov ali so se ustvarile ovire za vstop zaradi kopičenja podatkov; (ii) ravnanjih v zvezi z uporabo proizvodov družbe Facebooka (ki vključujejo med drugim aplikacijo Onavo, aplikacijo Facebook Research in storitev Facebook Business Tools) za pridobitev podatkov, ki imajo tržno vrednost in se nanašajo na konkurenčne storitve, s čimer se je omejil dostop potencialnim konkurentom in so se ustvarile ovire za vstop na morebitne trge storitev, povezanih z družbenimi omrežji, in/ali drugih digitalnih storitev, ter (iii) potencialno diskriminatornih ravnanjih, ki omejujejo dostop do podatkov, funkcionalnosti, vmesnikov za aplikacijsko programiranje (API) družbe Facebook ali drugih orodij glede na to, ali bi lahko bile tretje osebe opredeljene kot konkurenti, s čimer se je omejil dostop potencialnim konkurentom in so se ustvarile ovire za vstop na potencialne trge storitev, povezanih z družbenimi omrežji, in/ali drugih digitalnih storitev.“

52 Komisija je v točki 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla:

„Komisija na podlagi javno dostopnih informacij tudi meni, da bi lahko obstajali primeri, v katerih je družba Facebook blokirala referenciranje na konkurenčne aplikacije ali [spletne] strani v storitvi Facebook Suite, s čimer je omejila dostop potencialnim konkurentom in ustvarila ovire za vstop na morebitne trge storitev, povezanih z družbenimi omrežji, in/ali drugih digitalnih storitev. Poleg tega Komisija na podlagi javno dostopnih informacij meni, da bi načrt, ki ga je napovedala družba Facebook, da se integrirajo različne komunikacijske platforme (in sicer WhatsApp, Instagram in Facebook Messenger), lahko okrepil njen položaj kot ponudnico komunikacijskih storitev za potrošnike, tako da bi privedel do omejevanja dostopa potencialnim konkurentom."

53 V točki 6 obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija navedla:

„Če bi bil obstoj takega ravnanja potrjen, bi lahko pomenilo eno ali več kršitev členov 101 in/ali 102 [PDEU] ter členov 53 in/ali 54 Sporazuma EGP."

54 Najprej je treba preučiti trditev tožeče stranke, ki se nanaša na dvoumnost predmeta preiskave Komisije.

1) Določitev predmeta preiskave Komisije

55 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je izpodbijani sklep obrazložen dvoumno, ker je iz točk od 1 do 3 obrazložitve tega sklepa mogoče razbrati, da predmet preiskave Komisije zajema vsakršno ravnanje, ki vključuje uporabo podatkov, medtem ko točki 4 in 5 obrazložitve tega sklepa vsebujeta neizčrpne primere uporabe podatkov in ravnanj, za katera Komisija sumi, da jih je izvajala tožeča stranka oziroma je sodelovala pri njih. Tožeča stranka dodaja, da v izpodbijanem sklepu ni opisana nobena kršitev konkurenčnega prava, ki bi jo bilo mogoče opredeliti, in da se zdi, da ta sklep Komisiji dovoljuje, da opravi splošno in neomejeno revizijo vseh dejavnosti tožeče stranke. Zato naj bi preiskava Komisije pomenila „iskanje na slepo" in se tožeča stranka naj ne bi mogla seznaniti z obsegom svojih pravic in obveznosti, Splošno sodišče pa naj ne bi moglo presoditi, ali je zadevna zahteva po informacijah upravičena in zahtevane informacije potrebne.

56 Komisija in Zvezna republika Nemčija trditve tožeče stranke prerekata.

57 Navesti je treba, kot je to storila Komisija, da sta točki 1 in 3 obrazložitve izpodbijanega sklepa v bistvu uvodne narave. Tako so v točki 1 obrazložitve opredeljeni subjekti, na katere se nanaša preiskava, in sicer družba Facebook Inc. in vse družbe iz njene skupine, vključno med drugim družbe WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd in Onavo Inc., ter področje, na katero spadajo ravnanja, ki so predmet preiskave, in sicer uporaba podatkov, storitve, ki so predmet preiskave, in sicer platforma družbenega omrežja Facebook, ter geografski obseg, ki se preiskuje, to je EGP.

58 Komisija pa je v točki 3 obrazložitve izpodbijanega sklepa opredelila dokumente, na podlagi katerih se je odločila začeti preiskavo o tem, kako tožeča stranka uporablja podatke.

59 Komisija je v točkah 4 in 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa naštela ravnanja, za katera sumi tožečo stranko, na podlagi dokumentov, ki so navedeni v točki 3 obrazložitve tega sklepa, in ki jih namerava preiskati.

60 Komisija je v točki 6 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da bi lahko „takšna ravnanja“ pomenila eno ali več kršitev členov 101 in 102 PDEU ter členov 53 in 54 Sporazuma EGP. Pri tem se je Komisija nujno sklicevala na ravnanja, opredeljena v točkah 4 in 5 obrazložitve tega sklepa.

61 V zvezi s tem je treba ugotoviti, kot trdi Komisija sama, da so ravnanja, ki so navedena v točkah 4 in 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa, navedena izčrpno. Komisija je s tem naštevanjem jasno navedla sume, ki jih namerava preveriti, opredelila domnevne kršitve pravil o konkurenci in s tem omejila predmet preiskave v smislu sodne prakse, navedene v točkah 40 in 41 zgoraj.

62 Zato taka obrazložitev izpolnjuje obveznost navedbe namena zahteve po informacijah v smislu člena 18(3) Uredbe št. 1/2003.

63 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da bi druge razlage, ki jih navaja tožeča stranka in na podlagi katerih bi se ravnanja iz točk 4 in 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa štela za „neizčrpne primere“ ali „bolj specifične prakse“ uporabe podatkov, pripeljale do pretirano široke razlage predmeta preiskave Komisije, kar ni združljivo s sodno prakso, navedeno v točkah 40 in 41 zgoraj.

64 Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da je treba besedilo sekundarne zakonodaje Unije, kolikor je mogoče, razlagati tako, da je združljivo z določbami Pogodb in s splošnimi načeli prava Unije (sodbe z dne 4. oktobra 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, točka 22; z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 174, in z dne 25. novembra 2009, Nemčija/Komisija, T-376/07, EU:T:2009:467, točka 22).

65 V teh okoliščinah tožeča stranka napačno trdi, da je predmet preiskave Komisije dvoumen, ker naj bi se raztezal na vsako ravnanje, ki vključuje uporabo podatkov.

2) Opis očitanih ravnanj

66 Tožeča stranka trdi, da tudi če bi bilo treba predmet preiskave Komisije razumeti tako, da je strogo omejen na ravnanja, navedena v točkah 4 in 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v tem sklepu niso dovolj natančno opisani nekateri bistveni elementi kršitev, ki jih sumi Komisija.

67 Prvič, tožeča stranka trdi, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni pojasnila dejavnosti oziroma proizvodov, na katere bi se lahko nanašali sporazumi o izmenjavi podatkov iz točke 4(i) obrazložitve tega sklepa, niti diskriminatornih ravnanj, ki omejujejo dostop do podatkov, funkcionalnosti in vmesnikov za aplikacijsko programiranje njenih aplikacij ali drugih orodij iz točke 4(iii) obrazložitve navedenega sklepa. Drugič, Komisija naj ne bi opredelila enega ali več konkurentov, ki bi bili lahko oškodovani zaradi diskriminatornih ravnanj, navedenih v točki 4(ii) obrazložitve izpodbijanega sklepa, domnevnega blokiranja referenciranja na oglase ali spletne strani konkurentov, in predhodnega načrta integracije njenih različnih komunikacijskih platform iz točke 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Tretjič, sklicevanja v točkah 4 in 5 obrazložitve tega sklepa na omejevanje dostopa potencialnim konkurentom in ustvarjanje vstopnih ovir naj bi bila tako splošna, da naj ne bi opredeljevala narave ravnanja, ki ga sumi Komisija. Poleg tega naj ob neobstoju opredelitve vrste ali izvora domnevnega omejevanja dostopa ali ovir ne bi bilo mogoče razlikovati med protikonkurenčnim omejevanjem dostopa in konkurenco na podlagi učinkovitosti, ki vodi do omejevanja dostopa manj učinkovitim konkurentom.

68 Po mnenju tožeče stranke naj bi iz teh nenatančnosti izhajalo, da ni mogoče ugotoviti, ali je Komisija lahko razumno domnevala, da ji bodo nekateri dokumenti, na katere se nanaša izpodbijani sklep, pomagali ugotoviti, ali so ravnanja iz točk 4 in 5 obrazložitve tega sklepa dejansko obstajala. Tožeča stranka se kot primer sklicuje na tri dokumente, katerih predložitev naj bi zahtevala Komisija, in na iskalne izraze iz izpodbijanega sklepa, čeprav naj vsebina teh dokumentov ne bi bila upoštevna za preverjanje obstoja ravnanj, navedenih v točkah 4 in 5 obrazložitve navedenega sklepa, in naj zadevni izrazi ne bi imeli nobene verjetne povezave z navedenimi ravnanji. Tožeča stranka naj prav tako ne bi mogla učinkovito predstaviti svojega stališča Komisiji in naj bi morala v bistvu ugibati, kar se ji očita.

69 Komisija in Zvezna republika Nemčija trditve tožeče stranke prerekata.

70 Preučiti je treba, ali je obrazložitev izpodbijanega sklepa – glede na kontekst sprejetja izpodbijanega sklepa in glede na fazo preiskave, v kateri je bil sprejet ta sklep – v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 37 do 46 zgoraj.

71 Komisija je v točki 4 obrazložitve izpodbijanega sklepa opisala ravnanja, za katera sumi tožečo stranko, ter proizvode in storitve tožeče stranke, na katere se ta ravnanja, odvisno od primera, nanašajo. V tej točki obrazložitve izpodbijanega sklepa je Komisija navedla, prvič, sporazume o izmenjavi podatkov, ki naj bi okrepili tržno moč tožeče stranke na morebitnem trgu podatkov ali ustvarjali ovire za vstop na tak trg, drugič, ravnanja v zvezi z uporabo tožeče stranke proizvodov Onavo, Facebook Research in Facebook Business Tools, da bi pridobila podatke, ki imajo tržno vrednost in se nanašajo na konkurenčne storitve, in tretjič, ravnanja, ki bi lahko diskriminatorno omejevala dostop konkurentov do podatkov, funkcionalnosti in vmesnikov za aplikacijsko programiranje aplikacij tožeče stranke. Komisija je glede zadnjih dveh vrst ravnanj pojasnila, da je lahko posledica teh ravnanj omejevanje dostopa potencialnim konkurentom ali ustvarjanje ovir za vstop na morebitne trge storitev, povezanih z družbenimi omrežji, in drugih digitalnih storitev.

72 Komisija je v točki 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da bi lahko obstajali primeri, v katerih je tožeča stranka pri nekaterih aplikacijah blokirala referenciranje na aplikacije ali spletne strani konkurentov, s čimer je omejila dostop potencialnim konkurentom in ustvarila ovire za vstop na morebitne trge storitev, povezanih z družbenimi omrežji, in drugih digitalnih storitev. Komisija je dodala, da bi načrt tožeče stranke za vključitev njenih različnih komunikacijskih platform, in sicer WhatsApp, Instagram in Facebook Messenger, lahko okrepil njen položaj kot ponudnico komunikacijskih storitev za potrošnike, tako da bi privedel do omejevanja dostopa potencialnim konkurentom.

73 Ugotoviti je treba, da je vsebina točk 4 in 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa jasen in nedvoumen opis cilja oziroma posledic ravnanj, za katera Komisija sumi, da jih je izvajala tožeča stranka, ter tudi proizvodov oziroma storitev tožeče stranke, na katere se ta ravnanja morda nanašajo. Take informacije omogočajo dovolj natančno opredelitev proizvodov, ki jih zajema preiskava, in domnevnih kršitev, ki upravičujejo sprejetje tega sklepa.

74 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Komisija sicer izpodbijani sklep sprejela približno eno leto po prvem sklepu o zahtevi po informacijah, sprejetem 13. marca 2019, in po izmenjavi dopisov s tožečo stranko, na katero je bilo opozorjeno v točkah od 3 do 9 zgoraj in v okviru katere ji je tožeča stranka posredovala določene informacije za namene preiskave. Vendar je bil izpodbijani sklep sprejet v okviru predhodne preiskovalne faze upravnega postopka na podlagi Uredbe št. 1/2003, katere namen je Komisiji omogočiti, da zbere vse upoštevne elemente, ki potrjujejo

obstoj kršitve pravil o konkurenci oziroma ga ne potrjujejo, in sprejme prvo stališče o usmeritvi in tudi o nadaljevanju postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 113 in navedena sodna praksa).

75 Glede na te elemente je treba ugotoviti, da obrazložitev izpodbijanega sklepa po eni strani omogoča tožeči stranki, da preveri, ali so zahtevane informacije potrebne za preiskavo, po drugi strani pa sodišču Unije, da opravi nadzor. Iz tega je treba sklepati, da je izpodbijani sklep zadostno obrazložen.

76 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvami tožeče stranke iz točke 67 zgoraj.

77 Glede na sodno prakso, navedeno v točki 41 zgoraj, je morala namreč Komisija v izpodbijanem sklepu jasno navesti sume, ki jih je nameravala preveriti, ne pa tožečo stranko obvestiti o vseh informacijah, ki jih je imela v zvezi z domnevnimi kršitvami, niti ji ni bilo treba podati stroge pravne opredelitve teh kršitev.

78 Zato v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, se z obveznostjo obrazložitve, ki jo ima Komisija v obravnavani zadevi, v fazi, v kateri je bil sprejet izpodbijani sklep, ne zahtevajo natančnejša navedba dejavnosti in proizvodov tožeče stranke, na katere bi se lahko nanašala ravnanja iz točke 4, od (i) do (iii), obrazložitve izpodbijanega sklepa, niti natančnejša opredelitev potencialnih konkurentov, ki bi lahko bili oškodovani zaradi ravnanj iz točk 4(ii) in 5 obrazložitve tega sklepa, niti dodatna pojasnila glede omejevanja dostopa potencialnim konkurentom in ustvarjanja ovir za vstop.

79 Poleg tega je Komisija v točki 1 obrazložitve izpodbijanega sklepa opredelila geografski obseg svoje preiskave, in sicer EGP, in njen materialni obseg, in sicer uporabo podatkov tožeče stranke in njeno platformo družbenega omrežja. Kot pravilno trdi Komisija, zgolj dejstvo, da se preiskava nanaša na številne dejavnosti in da je geografski obseg te preiskave širok, ne more biti znak nejasne obrazložitve.

80 Zato je treba ugotoviti, da domneve nenatančnosti, ki jih graja tožeča stranka, niso mogle škodovati njenemu razumevanju namena in predmeta preiskave ter domnevnih kršitev, ki jih je Komisija nameravala preiskovati, niti možnosti Splošnega sodišča, da opravi nadzor.

81 Nazadnje, kar zadeva trditve, ki se nanašajo na primere dokumentov in iskalnih izrazov, ki jih navaja tožeča stranka in ki naj ne bi bili upoštevni za preverjanje obstoja ravnanj, navedenih v točkah 4 in 5 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je njihov namen dejansko izpodbijati potrebnost teh dokumentov in iskalnih izrazov za preiskavo. Trditve, s katerimi se izpodbija potrebnost zahtevanih informacij, pa se nanašajo na vsebinsko zakonitost izpodbijanega sklepa in jih ni mogoče upoštevati v okviru preizkusa tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve (glej v tem smislu sodbo z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, točka 55 in navedena sodna praksa). Te trditve bodo zato analizirane v okviru preučitve drugega tožbenega razloga.

82 Glede na navedeno se tožeča stranka napačno sklicuje na kršitev obveznosti obrazložitve, določene v členu 296 PDEU in členu 18(3) Uredbe št. 1/2003, kar zadeva predmet preiskave Komisije in opis ravnanj, katerih obstoj želi Komisija preveriti v okviru preiskave.

b) Kršitev načela pravne varnosti, pravice do obrambe in pravice do dobrega upravljanja

83 Glede očitkov, ki se nanašajo na kršitev načela pravne varnosti, pravice do obrambe in pravice do dobrega upravljanja, je treba ugotoviti, da tožeča stranka v njihovo utemeljitev ne navaja nobene samostojne trditve, ki bi bila drugačna od tistih, ki jih je navedla v utemeljitev trditve v zvezi s kršitvijo obveznosti obrazložitve. Te očitke je zato treba zavrniti.

84 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

2. Četrti tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo iskalnih izrazov, navedenih v izpodbijanem sklepu, in obravnavo dokumentov, ki niso upoštevni za preiskavo

85 Tožeča stranka Komisiji očita, da je kršila obveznost obrazložitve v zvezi z, po eni strani, opredelitvijo iskalnih izrazov, navedenih v izpodbijanem sklepu, in, po drugi strani, ravnanjem z dokumenti, ki niso upoštevni za njeno preiskavo in ki so bili predloženi zaradi izvršitve izpodbijanega sklepa.

a) Primernost iskalnih izrazov

86 Tožeča stranka trdi, da Komisija ni pojasnila, kako in zakaj je menila, da so iskalni izrazi, katerih uporabo je zahtevala, opredeljevali samo dokumente, ki so upoštevni za njeno preiskavo, kar bi ji omogočilo ugotoviti, ali so bile domnevne kršitve storjene.

87 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

88 Kot je razvidno iz točk od 57 do 82 zgoraj, je izpodbijani sklep zadostno obrazložen glede predmeta preiskave Komisije, opisa ravnanj, katerih obstoj je nameravala Komisija preveriti v okviru svoje preiskave, in potrebnosti zahtevanih informacij.

89 Glede na določbe in sodno prakso, navedene v točkah od 37 do 46 zgoraj, ki razmejuje obseg obveznosti obrazložitve sklepa o zahtevi po informacijah, ta obveznost Komisiji ne nalaga, da mora glede vsake zahtevane informacije ali – kot v obravnavani zadevi – vsakega iskalnega izraza, katerega uporaba se zahteva, posebno obrazložiti razloge, zaradi katerih meni, da je ta informacija oziroma ta iskalni izraz na eni strani potreben za njeno preiskavo in na drugi strani, da ta informacija oziroma ta iskalni izraz vsebuje le podatke, ki so za to preiskavo upoštevni.

90 Nalaganje take obrazložitve Komisiji bi presegalo tudi obveznosti Komisije, navedene v točkah od 110 do 114 spodaj, glede na načelo nujnosti. Natančneje, zahteva po povezavi med zahtevo po informacijah in domnevno kršitvijo je izpolnjena, če lahko Komisija na datum zahteve razumno domneva, da ji bodo te informacije v pomoč pri ugotavljanju obstoja te kršitve. V zvezi s tem od Komisije ni mogoče zahtevati nobene gotovosti.

91 Poleg tega, kot izhaja iz točke 37 zgoraj, je treba izpolnjevanje obveznosti obrazložitve presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst.

92 V zvezi s tem je bil izpodbijani sklep, kot je opozorjeno v točki 74 zgoraj, sprejet v okviru predhodne preiskovalne faze upravnega postopka na podlagi Uredbe št. 1/2003, katere namen je Komisiji omogočiti, da zbere vse upoštevne elemente, ki potrjujejo obstoj kršitve pravil o konkurenci oziroma ga ne potrjujejo, in sprejme prvo stališče o usmeritvi in tudi o nadaljevanju postopka.

93 Natančneje, namen zahteve po informacijah, kakršna je izpodbijani sklep, je zgolj omogočiti Komisiji, da zbere informacije in dokumentacijo, potrebne za to, da se preverita obstoj in obseg določenega dejanskega in pravnega položaja (sodba z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 37).

94 Poleg tega je bil izpodbijani sklep sprejet po izmenjavi dopisov med tožečo stranko in Komisijo, v okviru katere je tožeča stranka med drugim sama opredelila nekatere iskalne izraze, ki bi bili lahko upoštevni za to, da bi Komisiji posredovala podatke, ki jih je ta želela pridobiti. Tako so zlasti v prilogi I.C k izpodbijanemu sklepu navedeni nekateri iskalni izrazi, ki jih je tožeča stranka opredelila kot odgovor na zahtevo po informacijah, ki jo je Komisija poslala 13. marca 2019. Poleg tega je iz točke 15 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na sklep o zahtevi po informacijah z dne 11. novembra 2019, ki ga je Komisija pozneje umaknila, razvidno, da je Komisija pripravila seznam iskalnih izrazov, katerih uporabo je zahtevala, na podlagi odgovora tožeče stranke na zahtevo po informacijah z dne 13. marca 2019 in na podlagi internih dokumentov tožeče stranke, ki jih je objavil odbor DCMS. Ni pa sporno, da so bili iskalni izrazi iz izpodbijanega sklepa navedeni tudi v sklepu z dne 11. novembra 2019.

95 Glede na navedeno se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na kršitev obveznosti obrazložitve v zvezi s primernostjo iskalnih izrazov iz izpodbijanega sklepa.

b) Ravnanje z neupoštevnimi dokumenti

96 Tožeča stranka Komisiji očita, da v prvotnem sklepu ni obrazložila svoje zavrnitve preverjanja upoštevnosti dokumentov, ki so bili identificirani z uporabo iskalnih izrazov. Natančneje, prvič, Komisija naj ne bi pojasnila, zakaj tožeči stranki ni mogoče dovoliti, da zavrne predložitev nekaterih dokumentov, čeprav so njeni neodvisni odvetniki, ki imajo pravico opravljati dejavnost v Uniji, presodili, da ti dokumenti očitno niso upoštevni. Drugič, Komisija naj ne bi pojasnila razlogov, zakaj naj ji ne bi bili posredovani dokumenti, ki vsebujejo zaupne informacije v zvezi s komunikacijo med odvetnikom in njegovo stranko, medtem ko bi se ji lahko posredovali dokumenti, ki vsebujejo osebne podatke. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da bi morala Komisija, ker je bila s prvotnim sklepom naložena predložitev informacij, ki vsebujejo osebne podatke, določiti ustrezna in zadostna jamstva za varstvo teh informacij. Komisija pa naj ne bi obrazložila zavrnitve podelitve takih jamstev.

97 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

98 Najprej je treba opozoriti, da člen 1 prvotnega sklepa določa, da tožeča stranka Komisiji predloži dokumente iz prilog I.A, I.B in I.C k temu sklepu. Komisija je s členom 3 sklepa o spremembi sprejela poseben postopek v zvezi z dokumenti, ki jih mora tožeča stranka predložiti na podlagi izpodbijanega sklepa, vendar niso povezani z njenimi poslovnimi dejavnostmi in ki vsebujejo občutljive osebne podatke.

99 Poleg tega je tožeča stranka 8. februarja 2021 na podlagi člena 86 Poslovnika prilagodila tožbo tako, da je upoštevala sprejetje sklepa o spremembi. Zato in glede na predloge, navedene v točki 15 zgoraj, je predmet tožbe tožeče stranke predlog za razglasitev ničnosti prvotnega sklepa, kakor je bil spremenjen s sklepom o spremembi.

100 V obravnavani zadevi Splošno sodišče ne more odločati o zakonitosti prvotnega sklepa, ne da bi upoštevalo spremembe, ki izhajajo iz sklepa o spremembi.

101 Ničnostna tožba fizične ali pravne osebe pa je dopustna le takrat, kadar ima ta oseba interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Pogoj za tak interes je, da ima lahko razglasitev ničnosti tega akta pravne posledice in da lahko rezultat pravnega sredstva stranki, ki ga je vložila, prinese korist (sodba z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 55). Po analogiji enako velja za interes za uveljavljanje tožbenega razloga (sodba z dne 28. februarja 2017, Canadian Solar Emea in drugi/Svet, T-162/14, neobjavljena, EU:T:2017:124, točka 68).

102 V obravnavani zadevi tožeča stranka pred sprejetjem sklepa o spremembi Komisiji ni predložila dokumentov, na katere bi se nanašal postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo, ki je bil določen v tem sklepu.

103 Zato naj tožeča stranka glede na okoliščine primera ne bi mogla imeti nobene koristi od morebitne razglasitve ničnosti prvotnega sklepa iz naslova kršitve obveznosti obrazložitve, ki naj bi bila posledica tega, da v tem sklepu niso navedeni, prvič, razlogi, ki izključujejo možnost tožeče stranke, da zavrne posredovanje nekaterih dokumentov, in drugič, razlogi za vzpostavitev posebnih jamstev, kot je postopek, s katerim se vzpostavlja virtualna podatkovna soba, za zaščito zasebnega življenja nekaterih fizičnih oseb.

104 Iz tega sledi, da je treba ta očitek zavreči kot nedopusten.

105 Ker nobena od trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v utemeljitev četrtega tožbenega razloga, ni utemeljena, je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

3. Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 18 Uredbe št. 1/2003, kršitev pravice do obrambe in zloraba pooblastil

106 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da izpodbijani sklep krši člen 18(3) Uredbe št. 1/2003, ker je ta sklep s tem, da zavezuje tožečo stranko k predložitvi številnih dokumentov, ki niso upoštevni za preiskavo Komisije, v nasprotju z načelom nujnosti, krši njeno pravico do obrambe in pomeni zlorabo pooblastil, ki so Komisiji podeljena s členom 18 Uredbe št. 1/2003, za nezakoniti namen pridobitve informacij, ki niso upoštevne za morebitne kršitve, opisane v izpodbijanem sklepu.

107 Drugi tožbeni razlog je sestavljen iz treh delov.

a) Prvi del drugega tožbenega razloga: kršitev člena 18(1) in (3) Uredbe št. 1/2003

108 Tožeča stranka Komisiji očita, da je kršila načelo nujnosti iz člena 18 Uredbe št. 1/2003. Tožeča stranka trdi, da uporaba iskalnih izrazov, navedenih v izpodbijanem sklepu, neizogibno vodi do zajema velikega števila dokumentov, ki niso upoštevni za preiskavo Komisije, zaradi, prvič,

dolgega trajanja obdobja, za katero se zahteva iskanje, in drugič, dejstva, da so zadevni iskalni izrazi zelo pogoste besede oziroma izrazi ali pa so del vsakdanjega jezika. Take iskalne izraze naj bi bilo torej mogoče uporabiti v kontekstu, ki ni povezan z ravnanji, ki so predmet preiskave Komisije. Tožeča stranka tudi trdi, da je Komisija kršila načelo nujnosti, ker je zahtevala predložitev številnih dokumentov, ne da bi vzpostavila jamstva, ki so vsaj enakovredna tistim, ki so odobrena podjetjem v okviru pregledov, opravljenih na podlagi člena 20 Uredbe št. 1/2003.

109 Komisija prereka dopustnost trditev tožeče stranke zoper nekatere iskalne izraze iz izpodbijanega sklepa, ker so prepozne, saj so prvič navedene v fazi replike, in so poleg tega navedene le v prilogi k repliki.

110 V skladu z uvodno izjavo 23 Uredbe št. 1/2003 mora biti Komisija v vsej Uniji pooblaščena, da zahteva preskrbo takih informacij, ki so potrebne za odkrivanje vsakega sporazuma, sklepa ali usklajenega ravnanja, ki jih prepoveduje člen 101 PDEU, ali vsake zlorabe prevladujočega položaja, ki jo prepoveduje člen 102 PDEU.

111 Poleg tega iz člena 18(1) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da lahko Komisija za izpolnjevanje nalog, ki jih nalaga ta uredba, z enostavnim zahtevkom ali z odločbo zahteva od podjetij in podjetniških združenj, da ji predložijo „vse potrebne informacije“.

112 Kot je bilo opozorjeno v točki 43 zgoraj, lahko Komisija zahteva zgolj razkritje informacij, ki ji lahko omogočijo preiskavo domnevnih kršitev, ki preiskavo upravičujejo in so navedene v zahtevi po informacijah.

113 Glede na široka pooblastila za preiskavo, ki jih ima Komisija na podlagi Uredbe št. 1/2003, mora Komisija sama presoditi, ali je informacija potrebna, da se lahko odkrije kršitev pravil o konkurenci. Tudi če Komisija že razpolaga z indici ali celo dokazi o obstoju kršitve, lahko Komisija legitimno oceni, da je treba zahtevati dodatne informacije, ki ji bodo omogočile bolje opredeliti obseg kršitve in določiti trajanje kršitve ali krog vpletenih podjetij (sodba z dne 28. januarja 2021, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, C-466/19 P, EU:C:2021:76, točka 69).

114 Glede nadzora, ki ga izvaja sodišče Unije nad presojo Komisije v zvezi s potrebnostjo informacij, je iz sodne prakse razvidno, da je treba to potrebnost presojati glede na cilj, naveden v zahtevi po informacijah, in sicer sum glede kršitev, ki ji Komisija namerava preveriti. Zahteva po povezanosti med zahtevo po informacijah in domnevno kršitvijo je izpolnjena, če lahko Komisija ob izdaji zahteve razumno domneva, da so te informacije take, da ji bodo v pomoč pri ugotavljanju obstoja te kršitve (sodba z dne 28. januarja 2021, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, C-466/19 P, EU:C:2021:76, točka 70).

115 V obravnavani zadevi je treba spomniti, da je Komisija v členu 1, prvi odstavek, izpodbijanega sklepa odločila, da ji mora tožeča stranka posredovati informacije iz prilog I.A, I.B in I.C k temu sklepu. Priloga I.A vsebuje opredelitve upoštevnih pojmov in navodil, zlasti tehničnih, ki jih je treba upoštevati pri pripravi zahtevanih dokumentov. Priloga I.B vsebuje navodila za predstavitev. Priloga I.C vsebuje iskalne izraze, ki jih mora tožeča stranka uporabiti med svojimi internimi dokumenti, in pojasnila v zvezi s tem. Dokumenti, ki jih zahteva Komisija, so dokumenti, ki ustrezajo tem iskalnim izrazom in ki so jih nekateri skrbniki (custodians) pripravili sami, so bili zanje pripravljeni ali so jih ti prejeli. Ti skrbniki so trije, in sicer [*zaupno*].[1]

[1] Prikriti zaupni podatki.

1) Obseg trditev tožeče stranke in opredelitev spornih iskalnih izrazov

116 Tožeča stranka v utemeljitev svoje trditve, da bi uporaba iskalnih izrazov iz izpodbijanega sklepa privedla do zadetkov, ki vsebujejo veliko število neupoštevnih dokumentov, navaja zlasti nekatere iskalne izraze, navedene v Prilogi I.C k izpodbijanemu sklepu, pri čemer trdi, da je treba te navedene iskalne izraze razumeti kot neizčrpne primere, namenjene ponazoritvi njenih trditev. Tožeča stranka dodaja, da bi bilo nerazumno ali celo nemogoče osredotočiti se na vsak iskalni izraz posebej.

117 Opozoriti je treba, da zgolj dejstvo, da Splošno sodišče tožbeni razlog, ki ga je navedla tožeča stranka v utemeljitev svoje ničnostne tožbe, šteje za utemeljen, temu sodišču še ne omogoča, da izpodbijani akt samodejno razglasi za ničen v celoti. Razglasitev ničnosti v celoti namreč ni mogoča, kadar se zdi očitno, da je navedeni tožbeni razlog, ki se nanaša le na poseben vidik spornega akta, lahko podlaga le za delno razglasitev ničnosti (sodba z dne 11. decembra 2008, Komisija/Département du Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, točka 104).

118 V zvezi s tem je razglasitev delne ničnosti akta Unije mogoča le, če je elemente, katerih ničnost se zahteva, mogoče ločiti od preostalega akta. Ta zahteva po ločljivosti ni izpolnjena, če bi bila posledica delne ničnosti akta sprememba njegovega bistva. Pri preverjanju ločljivosti izpodbijanih odločb je potrebna preučitev obsega navedenih določb, da bi bilo mogoče presoditi, ali bi razglasitev njihove ničnosti spremenila smisel in vsebino izpodbijanega sklepa (glej sodbo z dne 16. julija 2015, Komisija/Svet, C-425/13, EU:C:2015:483, točka 94 in navedena sodna praksa).

119 Spomniti je treba, da člen 1 izpodbijanega sklepa določa, da mora tožeča stranka v skladu s členom 18(3) Uredbe št. 1/2003 predložiti dokumente, navedene v prilogah k temu sklepu, in sicer dokumente, ki izhajajo iz uporabe iskalnih izrazov iz navedenih prilog v njenih zbirkah podatkov in ki so jih nekateri skrbniki v določenem obdobju pripravili sami, so bili zanje pripravljeni ali so jih ti prejeli.

120 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da celovita presoja, ali je Komisija spoštovala načelo nujnosti, ni primerna, tudi če bi bila mogoča. Okoliščina, da so lahko nekateri iskalni izrazi, kot trdi tožeča stranka, preveč nejasni – v tem smislu, da je Komisija z zahtevo po predložitvi vseh dokumentov, ki izhajajo iz uporabe teh iskalnih izrazov, kršila načelo nujnosti – namreč ne vpliva na dejstvo, da so lahko drugi iskalni izrazi dovolj natančni ali ciljno usmerjeni, da bi bilo mogoče ugotoviti povezavo, ki se zahteva v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 114 zgoraj.

121 Iz tega sledi, da bi moralo Splošno sodišče, če bi ugotovilo, da so bili nekateri iskalni izrazi opredeljeni preveč nejasno, zaradi česar bi bili v izpodbijanem sklepu navedeni v nasprotju z načelom nujnosti, ta sklep razglasiti za ničen le v delu, v katerem je z njim tožeči stranki naloženo, naj predloži dokumente, ki izhajajo iz uporabe zadevnih izrazov iskanja.

122 Taka razglasitev delne ničnosti ne bi vplivala na obveznost tožeče stranke, da na podlagi člena 1 izpodbijanega sklepa predloži dokumente, ki izhajajo iz uporabe drugih iskalnih izrazov, sprejetih v skladu z načelom nujnosti. S tem taka razglasitev delne ničnosti ne bi povzročila spremembe niti smisla niti bistva izpodbijanega sklepa v smislu sodne prakse, navedene v točki 118 zgoraj.

123 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso za akte institucij Unije velja domneva zakonitosti, ki jo morajo tožeče stranke, ki predlagajo razglasitev ničnosti, izpodbiti s predložitvijo dokazov, ki bi lahko vzbudili dvom o presoji tožene institucije (glej sodbo z dne 6. oktobra 1999, Salomon/Komisija, T-123/97, EU:T:1999:245, točka 46 in navedena sodna praksa).

124 V teh okoliščinah lahko Splošno sodišče preveri skladnost z načelom nujnosti samo pri iskalnih izrazih, ki jih tožeča stranka izrecno izpodbija. Za druge iskalne izraze je treba šteti, da so opredeljeni v skladu s tem načelom.

125 Tožeča stranka je nekatere iskalne izraze opredelila v tožbi, druge pa šele v fazi replike, nekatere v besedilu te vloge in druge v prilogi k tej vlogi.

126 Komisija prereka dopustnost trditev tožeče stranke zoper iskalne izraze, ki so bili prvič navedeni v fazi repliki, ker so prepozni in ker so navedeni le v prilogi k repliki.

127 Iz člena 84 Poslovnika izhaja, da navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med postopkom.

128 Pojem „razlog“ v smislu te določbe se je razlagal široko, pri čemer se nanaša tudi na očitke (sodba z dne 29. novembra 2018, Španija/Komisija, T-459/16, neobjavljena, EU:T:2018:857, točka 25) in celo zgolj „trditve“ (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2019, Silver Plastics in Johannes Reifenhäuser/Komisija, T-582/15, neobjavljena, EU:T:2019:497, točka 198).

129 V obravnavani zadevi tožeča stranka v bistvu trdi, da je namen navedbe novih iskalnih izrazov v fazi replike zgolj podpreti trditve, ki so bile že navedene v tožbi, ne pa ovreči nasprotne trditve ali dokaze, ki naj bi jih Komisija predložila v odgovoru na tožbo. Vendar je treba ob upoštevanju razlogov, navedenih v točkah 120 in 121 zgoraj, ugotoviti, da je tožeča stranka s tem navedla nove trditve zoper elemente, ki jih po eni strani v tožbi ni izrecno izpodbijala, čeprav bi to lahko storila, in ki jih po drugi strani Komisija v odgovoru na tožbo ni navedla.

130 Poleg tega je treba v zvezi z zadevnimi iskalnimi izrazi, ki niso navedeni v besedilu replike, ampak le v prilogi k njej, opozoriti, da imajo priloge zgolj dokazno in pomožno funkcijo (sodba z dne 21. marca 2002, Joynson/Komisija, T-231/99, EU:T:2002:84, točka 154).

131 Zato je treba trditve tožeče stranke, ki temeljijo na iskalnih izrazih, ki so bili prvič navedeni v fazi replike, zavreči kot nedopustne.

2) Utemeljenost trditev zoper iskalne izraze, navedene v tožbi

132 Prvič, tožeča stranka trdi, da se lahko izrazi „big question“ (veliko vprašanje), „for free“ (brezplačno), „not good for us“ (ni dobro za nas) in „shut* down“ (zapreti) po svoji naravi uporabljajo v vsakodnevnih pogovorih za zadeve, ki nikakor nimajo nobene zveze z ravnanji ali praksami, ki so predmet preiskave Komisije. S tem naj bi bili taki iskalni izrazi očitno preveč nejasni in splošni ter naj bi bili del obsežnega „iskanja na slepo“. Tožeča stranka dodaja, da uporaba teh splošnih izrazov za dokumente v zvezi z [*zaupno*] javnimi osebnostmi [*zaupno*] poveča verjetnost pridobitve neupoštevnih zadetkov. Ti naj bi namreč prevzeli odgovornost in nadzor nad vsemi vidiki poslovanja tožeče stranke, vključno z dejavnostmi, ki so le malo ali nič povezane z dejstvi, na katera se nanaša preiskava, kot so človeški viri, korporativne finance in družbena odgovornost podjetja, ali pa so vključeni v osebne projekte in lastne človekoljubne dejavnosti. Poleg tega tožeča stranka navaja nekatere primere dokumentov, ki jih šteje za neupoštevne in ki so identificirani z uporabo nekaterih iskalnih izrazov.

133 Komisija prereka trditve v zvezi z iskalnimi izrazi „big question“, „for free“, „not good for us“ in „shut* down“.

134 V zvezi z iskalnim izrazom „big question“ Komisija pravilno trdi, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da je ta izraz naveden v elektronskem sporočilu, ki ga je [*zaupno*] poslal dvema sodelavcema, [*zaupno*] pa je bil poslan v vednost. V tem elektronskem sporočilu je [*zaupno*] dal navodilo, naj se nekaterim operaterjem zavrne dostop do vmesnikov za aplikacijsko programiranje (API) tožeče stranke. V tem elektronskem sporočilu je bila strateška odločitev, ki jo je treba sprejeti v zvezi s tem, omenjena z izrazom „big question“. Komisija iz tega sklepa, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da bi se lahko besedi „big question“ pojavili bodisi v odgovorih na to elektronsko sporočilo bodisi v nadaljnjih elektronskih sporočilih, ki se sklicujejo na zadevno „veliko vprašanje“, ki so ga napisale zgoraj navedene osebe, bodisi v drugih elektronskih sporočilih istih oseb, v katerih so navedene morebitne podobne strateške protikonkurenčne odločitve.

135 Kot pa je razvidno iz točke 4(iii) obrazložitve izpodbijanega sklepa, namerava Komisija raziskati obstoj potencialno diskriminatornih ravnanj, ki omejujejo dostop do podatkov, funkcionalnosti in API družbe Facebook ali drugih orodij glede na morebitno opredelitev tretjih oseb kot konkurentov, s čimer se omejuje dostop potencialnim konkurentom in se ustvarjajo ovire za vstop na morebitne trge storitev, povezanih z družbenimi omrežji, ali drugih digitalnih storitev.

136 Tožeča stranka ne more trditi, da bi morala Komisija svojo zahtevo omejiti na elektronska sporočila, ki se sklicujejo na to začetno elektronsko sporočilo oziroma so z njim povezana, ali drugače bistveno omejiti njeno zahtevo, na primer z opredelitvijo precej krajših obdobij ali s tem, da bi se ciljno usmerila le na komunikacijo med določenimi osebami. Prav tako tožeča stranka ne more trditi, da uporaba tega izraza za vse dokumente, ki so jih v sedemletnem obdobju pripravili ali prejeli trije skrbniki, pomeni obsežno „iskanje na slepo“.

137 Navesti je namreč treba, da se lahko iskalni izraz „big question“ uporablja samo za dva skrbnika, in sicer za [*zaupno*], in da je obdobje, na katero se nanaša zahteva v zvezi s tem iskalnim izrazom, isto kot obdobje, na katero se nanaša sama preiskava.

138 Zato in ob upoštevanju okoliščin, na katere je bilo opozorjeno zgoraj v točki 134 in ki jih tožeča stranka ne izpodbija, je Komisija s tem, da je od tožeče stranke zahtevala, naj predloži dokumente, ki izhajajo iz uporabe iskalnega izraza „big question“, čeprav je ta izraz lahko uporabljen v vsakodnevnih pogovorih, na dan sprejetja izpodbijanega sklepa lahko razumno domnevala, da ji bodo te informacije v pomoč pri ugotavljanju obstoja ravnanja, navedenega v točki 4(iii) obrazložitve tega sklepa, v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 114.

139 Glede iskalnega izraza „for free“ Komisija pravilno navaja, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da je ta izraz naveden v elektronskem sporočilu, ki ga je objavil odbor DCMS, v katerem so bile navedene poslovne strategije tožeče stranke v zvezi z unovčenjem podatkov, zlasti različne možnosti, da se razvijalcem aplikacij tretjih oseb omogoči dostop do API in do podatkov v zvezi z njihovimi uporabniki. Prav tako tožeča stranka ne izpodbija tega, da je avtor elektronskega sporočila razpravljal o tem, ali bi moral biti dostop odobren brezplačno ali proti plačilu, odvisno od porabe za oglaševanje ali v zameno za vzajemnost vseh podatkov in API, v skladu s katero bi bili API in podatki tožeče stranke brezplačno dani na voljo aplikacijam tretjih oseb, ki delujejo na platformi Facebook prek API, v zameno za izmenjavo podatkov o njihovih uporabnikov s tožečo stranko. Komisija iz tega sklepa, česar tožeča stranka ne izpodbija, da je z iskalnim izrazom „for free“ mogoče identificirati dokumente, ki se nanašajo na morebitne sporazume o pogojni izmenjavi podatkov, s katerimi bi se lahko povečal pretok podatkov med tožečo stranko in tretjimi

osebami, s čimer bi se okrepila tržna moč tožeče stranke ali ustvarile ovire za vstop zaradi kopičenja podatkov. Kot je razvidno iz točke 4(i) obrazložitve izpodbijanega sklepa, Komisija namerava natančno raziskati obstoj takih sporazumov.

140 Tožeča stranka v zvezi s tem iskalnim izrazom navaja tudi trditve iz točke 136 zgoraj. Iz podobnih razlogov, kot so navedeni v točkah 137 in 138 zgoraj, je treba ugotoviti, da je Komisija na dan sprejetja izpodbijanega sklepa lahko razumno domnevala, da ji bodo te informacije lahko v pomoč pri ugotavljanju obstoja ravnanja, navedenega v točki 4(i) obrazložitve tega sklepa, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 114 zgoraj.

141 Glede iskalnega izraza „shut* down“ Komisija trdi, česar tožeča stranka ne izpodbija, da je bil ta izraz uporabljen po eni strani v internih dokumentih, ki jih je objavil odbor DCMS, v okviru tega, da je tožeča stranka morebiti sprejela strategijo omejevanja dostopa do svojih podatkov za tretje osebe, ki jih dojema kot konkurente, in po drugi strani v elektronskem sporočilu, v katerem je [*zaupno*] odobril omejitve dostopa do API za aplikacijo Vine.

142 Komisija dodaja, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da se iskalni izraz „shut* down“ nanaša na to, da je tožeča stranka morebiti sprejela strategijo omejevanja dostopa do svojih podatkov za tretje osebe, ki jih dojema kot konkurente, iz točke 4(iii) obrazložitve izpodbijanega sklepa. Zato naj bi bilo na podlagi tega iskalnega izraza mogoče identificirati dokumente, ki se nanašajo na taka potencialno protikonkurenčna ravnanja, saj naj bi bil verjetno uporabljen za sklicevanje na omejevanje dostopa drugim konkurentom do podatkov tožeče stranke.

143 Tožeča stranka v zvezi s tem iskalnim izrazom navaja tudi trditve iz točke 136 zgoraj. Iz podobnih razlogov, kot so navedeni v točkah 137 in 138 zgoraj, je treba – s to razliko, da je bil iskalni izraz „shut* down“ uporabljen za tri skrbnike – ugotoviti, da je Komisija na dan sprejetja izpodbijanega sklepa lahko razumno domnevala, da ji bodo te informacije lahko v pomoč pri ugotavljanju obstoja ravnanja, navedenega v točki 4(iii) obrazložitve tega sklepa, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 114 zgoraj.

144 Glede iskalnega izraza „not good for us“, tožeča stranka ne izpodbija, da je ta izraz naveden v elektronskem sporočilu, poslanem [*zaupno*] 19. novembra 2012, ki ga je odbor DCMS objavil leta 2018 in se je nanašal na možnost, da razvijalci razvijajo aplikacije, pri katerih se uporabljajo podatki o uporabnikih družbenega omrežja Facebook in njihovih prijateljih, ne da bi tožeči stranki posredovali podatke v zameno. [*Zaupno*] je v tem elektronskem sporočilu navedel različne načine, kako bi lahko tožeča stranka pridobila podatke od tretjih oseb v zameno za svoje podatke.

145 Komisija dodaja, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da se zdi, da se izraz „not good for us“ glede na zadevno elektronsko sporočilo nanaša na morebitne sporazume iz točke 4(i) obrazložitve izpodbijanega sklepa o pogojni izmenjavi podatkov, s katerimi bi se lahko povečal pretok podatkov med tožečo stranko in tretjimi osebami, s čimer bi se okrepila tržna moč tožeče stranke ali ustvarile ovire za vstop zaradi kopičenja podatkov. Komisija še dodaja, da bi se ta izraz lahko pojavil tudi v odgovorih na to elektronsko sporočilo, v nadaljnjih elektronskih sporočilih o tem, ali bi lahko bile po mnenju [*zaupno*] tudi druge prakse razvijalcev „slabe za [tožečo stranko]“, ali v drugih elektronskih sporočilih te osebe, v katerih se postavlja isto vprašanje v zvezi s podobnimi praksami, ki so jih sprejeli drugi razvijalci.

146 Tožeča stranka v zvezi s tem iskalnim izrazom navaja tudi trditve iz točke 136 zgoraj. Iz podobnih razlogov, kot so navedeni v točkah 137 in 138 zgoraj, je treba ugotoviti, da je Komisija na dan sprejetja izpodbijanega sklepa lahko razumno domnevala, da ji bodo te informacije lahko v pomoč pri ugotavljanju obstoja ravnanja, navedenega v točki 4(i) obrazložitve tega sklepa, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 114 zgoraj.

147 Iz tega sledi, da tožeča stranka ni dokazala, da je Komisija kršila načelo nujnosti v zvezi z izrazi „big question“, „for free“, „not good for us“ in „shut* down“.

148 Poleg tega tožeča stranka glede na to, da je Komisija izpolnila svojo obveznost obrazložitve, kot je razvidno iz preučitve prvega tožbenega razloga zgoraj, Komisiji prav tako napačno očita, da ni pojasnila, kako je bila uporaba nekaterih iskalnih izrazov v skladu z načelom nujnosti.

149 Drugič, glede iskalnih izrazov „compet* + shar*“, „compet* + partner*“, „compet* + strateg*“, „line + strateg*“ in „line + block*“ je treba navesti, da tožeča stranka izpodbija njihovo zakonitost zaradi po njenem mnenju zelo velikega števila dokumentov, ki so bili identificirani z uporabo teh izrazov v njenih internih zbirkah podatkov. Glede izrazov „[*zaupno*] + shar*“, „[*zaupno*] + shar*“, „[*zaupno*] + shar*“, „[*zaupno*] + shar*“, „[*zaupno*] + shar*“, „duplicat* + (limit & data)“, „duplicat* + block*“ in „duplicat* + remov*“ tožeča stranka trdi, da njihova uporaba identificira dokumente, za katere meni, da niso upoštevni za preiskavo Komisije. Ti okoliščini naj bi dokazovali, da vsi ti izrazi iskanja niso v skladu z načelom nujnosti.

150 Vendar s temi trditvami – kot trdi Komisija – ni mogoče izpodbijati primernosti ali nujnosti zadevnih izrazov za njeno preiskavo. Iz narave sporne zahteve po informacijah namreč izhaja, da se njen obseg konkretizira šele po uporabi iskalnih izrazov v zbirkah podatkov tožeče stranke za identifikacijo dokumentov, ki ustrezajo tem izrazom. Zaradi metode, s katero se bodo uporabili iskalni izrazi, identifikacija dokumentov, ki se bodo nazadnje izkazali za neupoštevne za preiskavo, postane neizogibna. Tako zgolj dejstvo, da uporaba iskalnih izrazov privede do identifikacije številnih dokumentov, od katerih bi se nekateri pozneje izkazali za neupoštevne za preiskavo Komisije, samo po sebi ne zadošča za ugotovitev, da zadevni iskalni izrazi v smislu sodne prakse, navedene v točkah 113 in 114 zgoraj, nikakor niso povezani s kršitvijo, o kateri sumi Komisija. To tudi ne zadostuje za izključitev možnosti, da je Komisija na dan sprejetja izpodbijanega sklepa lahko razumno domnevala, da ji bo uporaba teh iskalnih izrazov v pomoč pri ugotavljanju obstoja in obsega te kršitve, njenega trajanja ali kroga vpletenih podjetij.

151 Glede na navedeno tožeča stranka ni dokazala, da iskalni izraz iz izpodbijanega sklepa ni v skladu z načelom nujnosti, ki izhaja iz člena 18(1) Uredbe št. 1/2003, kot ga razlaga sodna praksa, navedena v točkah od 110 do 114 zgoraj.

152 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da je Komisija kršila načelo nujnosti, ker je zahtevala predložitev dokumentov, ne da bi vzpostavila jamstva, ki so vsaj enakovredna tistim, ki so odobrena podjetjem v okviru pregledov, opravljenih na podlagi člena 20 Uredbe št. 1/2003, je treba navesti, da mora Splošno sodišče, pri katerem je vložena ničnostna tožba zoper sklep o zahtevi po informacijah, kakršen je izpodbijani sklep, v okviru tožbenih razlogov, ki so mu bili predloženi, preveriti, ali se s takšnim sklepom spoštujejo pravice, ki jih ima zadevno podjetje na podlagi pravnega okvira, ki se uporablja za takšen sklep. Ni pa Splošno sodišče pristojno za nadzor zakonitosti takega sklepa na podlagi primerjave s pravnim okvirom, ki se uporablja za odločbe, sprejete na različnih pravnih podlagah, kot so sklepi o pregledu.

153 Vendar je treba opozoriti, da imajo podjetja, na katera je naslovljena zahteva po informacijah, ustrezna jamstva.

154 Natančneje, v okviru izvršitve sklepa o zahtevi po informacijah lahko tako podjetje identificira dokumente, ki jih zahteva Komisija, in jih preuči s pomočjo svojih odvetnikov, preden jih posreduje Komisiji. Zato ima tako podjetje možnost, da zavrne posredovanje dokumentov, za katere velja zaupnost med odvetnikom in njegovo stranko. Poleg tega lahko tako podjetje na Komisijo naslovi obrazloženo zahtevo za vračilo neupoštevnih dokumentov. Taka možnost je izrecno priznana v Obvestilu Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU (UL 2011, C 308, str. 6). Komisija mora tako zahtevo preučiti in po potrebi dokumente, ki niso upoštevni, vrniti.

155 Zato je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

b) Drugi del drugega tožbenega razloga: kršitev pravice do obrambe

156 Tožeča stranka trdi, da je z izpodbijanim sklepom kršena njena pravica do obrambe, kot je varovana s členom 41(2) in členom 48(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ker ji nalaga predložitev dokumentov, ki na eni strani niso koristni za preiskavo Komisije in po drugi strani zadevajo dejavnosti, na katere se ta sklep ne nanaša, kot sta virtualna ali razširjena resničnost. Tožeča stranka dodaja, da ji vsebina izpodbijanega sklepa ne omogoča, da bi izvedela, ali podatkovni centri, ki jih upravlja, in ali nekateri od njenih novih proizvodov, kot je storitev skupinskih video klicev „Messenger Rooms“, spadajo na področje preiskave Komisije. Prav tako naj domnevne kršitve, ki ji Komisija preiskuje, tožeči stranki ne bi bile znane ali naj ne bi bile jasno opredeljene. Iz teh razlogov naj tožeča stranka ne bi mogla učinkovito pripraviti svoje obrambe v kontradiktorni fazi postopka in sprejeti ukrepov, za katere bi lahko menila, da so za to potrebni, kot so iskanje in shranjevanje razbremenilnih dokazov ali pričanj.

157 Komisija in Zvezna republika Nemčija trditve tožeče stranke prerekata.

158 V zvezi s tem je treba spomniti, da spoštovanje pravice do obrambe pri vodenju upravnih postopkov na področju konkurenčne politike pomeni temeljno načelo prava Unije, katerega spoštovanje zagotavljajo sodišča Unije (glej sodbo z dne 3. septembra 2009, Prym in Prym Consumer/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, točka 26 in navedena sodna praksa).

159 Opozoriti je treba, da je upravni postopek na podlagi Uredbe št. 1/2003, ki poteka pred Komisijo, razdeljen na dve ločeni in zaporedni fazi, od katerih ima vsaka svojo notranjo logiko, in sicer na predhodno preiskovalno fazo na eni strani in na kontradiktorno fazo na drugi. Namen predhodne preiskovalne faze, v kateri Komisija uporablja preiskovalna pooblastila iz Uredbe št. 1/2003 in ki traja do sprejetja obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, je Komisiji omogočiti, da zbere vse upoštevne elemente, ki bi potrdili ali ovrgli obstoj kršitve pravil o konkurenci, in sprejme prvo stališče o usmeritvi in tudi o nadaljevanju postopka. Kontradiktorna faza, ki traja od obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah pa do sprejetja dokončne odločbe, mora Komisiji omogočiti, da se dokončno opredeli do očitane kršitve (glej sodbo z dne 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, točka 33 in navedena sodna praksa).

160 Prvič, predhodna preiskovalna faza se začne, ko Komisija na podlagi pooblastil, ki so ji podeljena s členoma 18 in 20 Uredbe št. 1/2003, sprejme ukrepe, ki se navezujejo na očitek, da je bila storjena kršitev, in imajo pomembne posledice za položaj osumljenih podjetij. Drugič, zadevno podjetje je šele na začetku kontradiktorne upravne faze z obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah obveščeno o vseh bistvenih elementih, na katere se Komisija opira na tej stopnji postopka, in ima pravico do vpogleda v spis, da je tako zagotovljeno dejansko izvajanje njegove pravice do obrambe. Zadevno podjetje lahko zato šele po tem, ko je bilo poslano obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, v celoti uveljavlja pravico do obrambe. Če bi se ta pravica namreč raztezala v obdobje, preden je bilo poslano obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, bi bila učinkovitost preiskave Komisije ogrožena, ker bi zadevno podjetje lahko že v predhodni preiskovalni fazi izvedelo, s katerimi podatki je Komisija že seznanjena in katere podatke je torej pred njo še mogoče skrivati (glej sodbo z dne 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, točka 34 in navedena sodna praksa).

161 Vendar preiskovalni ukrepi, ki jih Komisija sprejme v predhodni preiskovalni fazi, zlasti ukrepi pregledov in zahteve po informacijah, po naravi vključujejo očitek kršitve in imajo lahko pomembne posledice za položaj osumljenih podjetij. Zato je treba preprečiti, da bi bila pravica do obrambe nepopravljivo kršena v tej fazi upravnega postopka, ker so pripravljalni ukrepi lahko odločilni za zagotovitev dokazov o nezakonitosti ravnanja podjetij, za katero lahko odgovarjajo (glej sodbo z dne 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, točka 35 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 21. septembra 1989, Hoechst/Komisija, 46/87 in 227/88, EU:C:1989:337, točka 15).

162 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je Komisija izpodbijani sklep sprejela v okviru predhodne preiskovalne faze preiskave o tem, kako tožeča stranka uporablja podatke, in pred sprejetjem obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah. Zato je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 161 zgoraj, ugotoviti, ali je tožeča stranka dokazala, da je bila njena pravica do obrambe nepopravljivo kršena zaradi sprejetja izpodbijanega sklepa.

163 Prvič, trditve tožeče stranke, da je bila kršena njena pravica do obrambe, ker bi morala na podlagi izpodbijanega sklepa predložiti dokumente, ki niso koristni za preiskavo Komisije, temeljijo na predpostavki, da je bil ta sklep sprejet v nasprotju z načelom nujnosti iz člena 18(1) Uredbe št. 1/2003. Zato jih je treba zavrniti zaradi zavrnitve prvega dela tega tožbenega razloga.

164 Drugič, ugotoviti je treba, da tožeča stranka s tem, da v utemeljitev tega dela tožbenega razloga navaja, da ne more opredeliti ravnanj, za katera jo Komisija sumi, niti tega, katere od njenih dejavnosti in kateri od njenih proizvodov spadajo na področje preiskave Komisije, dejansko izpodbija jasnost razmejitve predmeta preiskave Komisije in izpolnjevanja obveznosti obrazložitve, ki ji je naložena.

165 Ob upoštevanju preudarkov iz točke 82 zgoraj, iz katerih izhaja, da je Komisija izpolnila obveznost obrazložitve, ki jo ima glede predmeta preiskave in opisa ravnanj, katerih obstoj je nameravala preveriti v okviru svoje preiskave, pa je treba te trditve zavrniti.

166 V zvezi z vprašanji tožeče stranke glede tega, ali so nekatera področja dejavnosti ali nekateri od njenih proizvodov vključeni v predmet preiskave Komisije, je v točki 41 zgoraj opozorjeno, da Komisiji naslovnika odločbe o zahtevi po informacijah ni treba obvestiti o vseh informacij, ki jih ima v zvezi z domnevnimi kršitvami, in da ji tudi ni mogoče naložiti, naj v predhodni preiskovalni fazi poleg domnevnih kršitev, ki jih namerava preveriti, navede tudi indice, to je elemente, zaradi katerih meni, da obstaja možnost kršitve člena 101 PDEU. Taka obveznost bi namreč ogrozila

s sodno prakso določeno ravnotežje med ohranitvijo učinkovitosti preiskave in varovanjem pravice zadevnega podjetja do obrambe (sodba z dne 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, točka 37).

167 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka trdi, da ji je domnevna negotovost glede ravnanj, ki naj bi ji bila očitana, preprečila, da bi sprejela ukrepe, za katere je menila, da bi bili koristni za njeno obrambo, in da bi tako pripravila obrambo v kontradiktorni fazi upravnega postopka, ne da bi dokazala, da so navedene negotovosti povzročile nepopravljivo kršitev njene pravice do obrambe.

168 V teh okoliščinah je treba za izpodbijani sklep, ki se umešča v okvir predhodne preiskovalne faze upravnega postopka, ki je določen z Uredbo št. 1/2003, šteti, da je bil sprejet ob spoštovanju pravice tožeče stranke do obrambe.

169 Zato je treba drugi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

c) Tretji del drugega tožbenega razloga: zloraba pooblastil

170 Tožeča stranka Komisiji očita, da je zlorabila preiskovalna pooblastila in dejansko izvedla splošno in neomejeno preiskavo vseh dejavnosti tožeče stranke ter dejavnosti njenih najvišjih vodstvenih delavcev in celo „iskanje na slepo“ s tem, da je z izpodbijanim sklepom poskušala ugotoviti, ali je tožeča stranka izvajala druga protikonkurenčna ravnanja ali storila druge kršitve, tudi zunaj področja konkurenčnega prava. V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da so ravnanja, na katera se nanaša preiskava Komisije, v izpodbijanem sklepu nejasna in da niso natančno določeni trgi in zadevne dejavnosti niti potencialni konkurenti, ki bi lahko bili oškodovani, niti razlika med protikonkurenčnim omejevanjem dostopa in omejevanjem dostopa na podlagi učinkovitosti.

171 Komisija in Zvezna republika Nemčija trditve tožeče stranke prerekata.

172 Ugotoviti je treba, da je namen trditev tožeče stranke, navedenih v utemeljitev tega dela, znova izpodbijati to, da je Komisija izpolnjevala svojo obveznost obrazložitve. Tako sta bili trditev v zvezi z nejasnostjo ravnanj, ki so predmet preiskave Komisije, in trditev v zvezi z neopredelitvijo konkurentov, ki naj bi bili oškodovani zaradi ravnanj, ki so predmet preiskave, že zavrnjeni kot neutemeljeni v okviru prvega očitka prvega tožbenega razloga. Trditve v zvezi z dejstvom, da dejavnosti tožeče stranke in trgi, na katere se nanaša preiskava, v izpodbijanem sklepu niso dovolj natančno opredeljeni, prav tako kot tudi ne razlika med protikonkurenčnim omejevanjem dostopa in omejevanjem dostopa na podlagi učinkovitosti, glede na, prvič, fazo postopka, v katerem je bil sprejet izpodbijani sklep, in sodno prakso, navedeno v točki 160 zgoraj, in drugič, glede na obseg obveznosti obrazložitve tega sklepa, ki jo ima Komisija, naveden v točkah od 38 do 46 zgoraj, pa niso takšne, da bi omogočale ugotovitev zlorabe preiskovalnih pooblastil Komisije.

173 Iz navedenega izhaja, da je treba tretji del drugega tožbenega razloga in zato drugi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

4. Tretji tožbeni razlog: kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja, načela sorazmernosti in pravice do dobrega upravljanja

174 Tožeča stranka s tretjim tožbenim razlogom trdi, da izpodbijani sklep s tem, da se z njim zahteva predložitev številnih zasebnih in neupoštevnih dokumentov, krši temeljno pravico do spoštovanja zasebnega življenja, določeno v členu 7 Listine in členu 8 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), načelo sorazmernosti in pravico do dobrega upravljanja.

175 Tožbeni razlog je razdeljen na tri dele.

a) Prvi del tretjega tožbenega razloga: kršitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja

176 Tožeča stranka se sklicuje na kršitev pravice do spoštovanja svoje zasebnosti, zasebnega življenja njenih zaposlenih in drugih oseb, kot je varovana s členom 7 Listine in členom 8 EKČP.

177 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani sklep pomeni neupravičeno poseganje v pravico do spoštovanja zasebnega življenja v smislu člena 8 EKČP. Prvič, iz trditev, navedenih v utemeljitev vsakega od tožbenih razlogov, naj bi namreč izhajalo, da to poseganje ni predpisano z zakonom, in sicer s členom 18(3) Uredbe št. 1/2003. Drugič, izpodbijani sklep naj ne bi sledil legitimnemu cilju, ker Komisija z njim zahteva predložitev informacij, za katere ni mogla razumno domnevati, da ji bodo pomagale ugotoviti, ali so domnevna ravnanja dejansko obstajala. Tretjič, ta sklep naj ne bi ustrezal načelu nujnosti, ki se zahteva s členom 8 EKČP.

178 Komisija in Zvezna republika Nemčija trditve tožeče stranke prerekata.

179 V skladu s členom 7 Listine ima vsakdo pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, stanovanja ter komunikacij.

180 V skladu s členom 8(1) EKČP ima vsakdo pravico do spoštovanja njegovega zasebnega in družinskega življenja, doma in dopisovanja.

181 Člen 7 Listine, ki se nanaša na pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim s členom 8(1) EKČP. Zato je treba v skladu s členom 52(3) Listine členu 7 Listine dati enak pomen in obseg kot členu 8(1) EKČP, kot se razlaga v sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice (sodba z dne 17. decembra 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, točka 70).

182 V skladu s členom 52(1) Listine mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava Listina, predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

183 Preučiti je treba, ali izpodbijani sklep spoštuje člen 7 Listine in ali za to izpolnjuje pogoje iz člena 52(1) Listine.

1) Obstoj pravne podlage za poseg v zasebno življenje

184 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani sklep pomeni nezakonit poseg v pravico do spoštovanja zasebnega življenja iz naslednjih razlogov. Prvič, iz trditev, navedenih v utemeljitev vsakega od tožbenih razlogov, naj bi izhajalo, da to poseganje ni predpisano z zakonom, in sicer s členom 18(3) Uredbe št. 1/2003. Drugič, posredovanje vseh dokumentov, ki ustrezajo iskalnim izrazom iz izpodbijanega sklepa, Komisiji, naj bi povzročilo posredovanje osebnih podatkov v zvezi s skrbniki, na katere se nanaša ta sklep, drugimi zaposlenimi tožeče stranke ter prijatelji ali njihovimi družinskimi člani (v nadaljevanju: sporni osebni podatki). Tretjič, tožeča stranka trdi, da ji ni mogoče naložiti, naj Komisiji posreduje informacije, ki niso upoštevne za preiskavo. Tožeča stranka trdi, da bi, če bi bilo tako, kršila člen 6(1)(c) Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1, in popravek v UL 2018, L 127, str. 2), ker bi nezakonito obdelovala osebne podatke, saj to ni potrebno za izpolnitev zakonske obveznosti v smislu navedene določbe.

185 V skladu s pogoji iz člena 52(1) Listine mora biti omejitev pravice do spoštovanja zasebnega življenja najprej predpisana z zakonom. Zadevni ukrep mora torej imeti pravno podlago (glej sodbo z dne 28. maja 2013, Trabelsi in drugi/Svet, T-187/11, EU:T:2013:273, točka 79 in navedena sodna praksa).

186 To velja tudi za obravnavano zadevo. Izpodbijani sklep je bil sprejet na podlagi člena 18(3) Uredbe št. 1/2003, ki Komisiji podeljuje pristojnost, da z odločbo zahteva od podjetij in podjetniških združenj, da ji predložijo informacije.

187 Te ugotovitve ni mogoče izpodbiti s trditvami tožeče stranke, da izpodbijani sklep ni zakonit, ker se z njim od nje zahteva nezakonita obdelava osebnih podatkov v smislu člena 6(1) Uredbe 2016/679.

188 Najprej je treba navesti, da se Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39) v skladu z njenim členom 2(1) uporablja za obdelavo osebnih podatkov v vseh institucijah in organih Unije, medtem ko se Uredba 2016/679 uporablja za vse druge fizične ali pravne osebe, razen v primerih iz člena 2(2) te uredbe.

189 Dalje, člen 6(1) Uredbe št. 2016/679 določa:

„Obdelava je zakonita le in kolikor je izpolnjen vsaj eden od naslednjih pogojev:

[…]

(c) obdelava je potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti, ki velja za upravljavca […]“

190 Opozoriti je treba, da člen 1 izpodbijanega sklepa določa, da mora tožeča stranka v skladu s členom 18(3) Uredbe št. 1/2003 predložiti dokumente, navedene v prilogah k temu sklepu. Zato ta sklep pomeni zakonsko obveznost v smislu člena 6(1)(c) Uredbe 2016/679.

191 Druge trditve, ki jih tožeča stranka navaja v točki 127 tožbe, so oblikovane splošno in neselektivno in zato niso v skladu z zahtevami iz člena 76 Poslovnika.

192 Nazadnje, člen 5(1)(a) Uredbe 2018/1725 določa, da lahko institucije Unije zakonito obdelujejo osebne podatke, kadar je obdelava „potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene instituciji ali organu Unije“.

193 V zvezi s tem izvrševanje pooblastil, podeljenih Komisiji z Uredbo št. 1/2003, prispeva k ohranitvi konkurenčnega režima, ki se želi doseči s Pogodbama in katerega spoštovanje je za podjetja obvezno (glej sodbo z dne 20. junija 2018, České dráhy/Komisija, T-621/16, neobjavljena, EU:T:2018:367, točka 105 in navedena sodna praksa).

194 Ker Uredba št. 1/2003 Komisiji podeljuje pristojnost za sprejemanje odločb o zahtevah po informacijah, tožeča stranka ne more trditi, da izpodbijani sklep pomeni poseg, ki ni predpisan z zakonom, v smislu člena 52(1) Listine.

2) Uresničevanje ciljev splošnega interesa, ki jih priznava Unija

195 V zvezi s pogojem, da so ob upoštevanju načela sorazmernosti omejitve izvrševanja pravice dovoljene le, če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih, tožeča stranka izpodbija, da izpodbijani sklep ustreza takim ciljem. V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da Komisija zahteva predložitev informacij, za katere ne more razumno domnevati, da ji bodo pomagale ugotoviti, ali so ravnanja, ki jih preiskuje, dejansko obstajala.

196 Iz sodne prakse izhaja, da je namen pooblastil, ki jih ima Komisija na podlagi člena 18 Uredbe št. 1/2003, omogočiti Komisiji izvajanje nalog zagotavljanja spoštovanja pravil o konkurenci na notranjem trgu, ki ji je zaupana s Pogodbama. Namen teh pravil je preprečiti izkrivljanje konkurence v škodo splošnega interesa, posameznih podjetij in potrošnikov (glej po analogiji sodbo z dne 20. junija 2018, České dráhy/Komisija, T-621/16, neobjavljena, EU:T:2018:367, točka 105 in navedena sodna praksa).

197 Tako je izpodbijani sklep izraz izvrševanja pooblastil, ki so Komisiji podeljena z Uredbo št. 1/2003, ki, kot je bilo navedeno v točki 193 zgoraj, prispeva k ohranitvi konkurenčnega režima, ki se želi doseči s Pogodbama in katerega spoštovanje je za podjetja obvezno.

198 Zato v nasprotju s trditvami tožeče stranke izpodbijani sklep ustreza ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija.

3) Spoštovanje bistvene vsebine pravice do spoštovanja zasebnega življenja

199 Tožeča stranka ne trdi, da izpodbijani sklep posega v bistveno vsebino pravice do spoštovanja zasebnega življenja v smislu člena 7 Listine.

4) Sorazmernost posega v zasebno življenje

200 Spomniti je treba, da se z načelom sorazmernosti zahteva, da omejitve pravic in svoboščin iz Listine, ki so lahko posledica pravnih aktov Unije, ne smejo preseči meja tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev zastavljenih legitimnih ciljev ali za zaščito pravic in svoboščin drugih,

pri čemer je treba takrat, kadar je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo z dne 26. aprila 2022, Poljska/Parlament in Svet, C-401/19, EU:C:2022:297, točka 65 in navedena sodna praksa).

201 Tako je treba za preučitev sorazmernosti posega v zasebno življenje, ki ga povzroča izpodbijani sklep, preveriti, ali je ta poseg primeren in potreben za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi Unija, preden se preuči tehtanje interesov.

i) Primernost posega

202 V obravnavani zadevi je treba glede na točke 110, 196 in 197 zgoraj šteti, da je zahteva po informacijah, kakršen je izpodbijani sklep, primeren ukrep za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi Komisija.

ii) Potrebnost posega

203 Glede vprašanja, ali izpodbijani sklep presega to, kar je potrebno za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi, tožeča stranka navaja več trditev.

– *Nezadostna raven varstva v postopku v zvezi z virtualno podatkovno sobo*

204 Tožeča stranka trdi, da postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo, ki ga je Komisija sprejela v sklepu o spremembi, ne omogoča zadostnega varstva pravice tožeče stranke in pravice zadevnih posameznikov do spoštovanja njihove zasebnosti. V zvezi s tem po eni strani tožeča stranka trdi, da navedeni postopek uslužbencem Komisije omogoča, da bežno pregledajo sporne osebne podatke, kar je v nasprotju s pravico do spoštovanja zasebnega življenja zadevnih posameznikov, in da bi jim ta postopek lahko povzročil resno škodo. Po drugi strani naj ta postopek ne bi vplival na obveznost, ki je v nasprotju s pravico do spoštovanja zasebnega življenja teh posameznikov, da se Komisiji posredujejo podatki, kot so sporni osebni podatki, ki niso upoštevni za preiskavo Komisije. Tožeča stranka v zvezi s tem zagovarja obstoj sorazmernega pristopa, s katerim bi bilo mogoče nezakonitost izpodbijanega sklepa odpraviti s sprejetjem drugih ukrepov ali dodatnih ukrepov.

205 Spomniti je treba, da je Komisija po sprejetju sklepa z dne 29. oktobra 2020, Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljen, EU:T:2020:515), 11. decembra 2020 sprejela sklep o spremembi. V skladu s tem sklepom je Komisija sprejela poseben postopek v zvezi z dokumenti, ki jih mora tožeča stranka predložiti na podlagi izpodbijanega sklepa, vendar na prvi pogled niso povezani z njenimi poslovnimi dejavnostmi in ki vsebujejo občutljive osebne podatke (v nadaljevanju: zaščiteni dokumenti).

206 Člen 3 sklepa o spremembi določa, da se v Prilogo I.A k izpodbijanemu sklepu vstavi točka 9(o) in (p), ki določa:

„9 (o) Zaščiteni dokumenti se Komisiji posredujejo na ločenem elektronskem nosilcu. Ti dokumenti se nato prenesejo v virtualno podatkovno sobo, ki je dostopna le čim manjšemu številu članov ekipe, odgovorne za preiskavo, v navzočnosti (virtualni ali fizični) enakega števila odvetnikov družbe Facebook. Člani ekipe, odgovorne za preiskavo, preučijo in izberejo zadevne dokumente, hkrati pa odvetnikom družbe Facebook dajo

možnost, da na zadevne dokumente dajo pripombe preden se dokumenti, za katere se šteje, da so pomembni, vložijo v spis. Če se odvetniki družbe Facebook ne strinjajo s klasifikacijo dokumenta, imajo pravico pojasniti razloge za svoje nestrinjanje. V primeru nadaljnjega nestrinjanja lahko družba Facebook direktorju za informacije, komunikacije in medije pri generalnem direktoratu Komisije za konkurenco predlaga, da nestrinjanje razreši;

9 (p) Zaščiteni dokumenti se lahko pošljejo Komisiji v redigirani različici, iz katere so bila odstranjena imena zadevnih posameznikov in vse informacije, ki omogočajo njihovo identifikacijo. Na zahtevo Komisije, ki je utemeljena s potrebami preiskave, je treba zaščitene dokumente, ki so bili poslani v redigirani različici, poslati v celoti in neredigirane.“

207 Spomniti je treba, da tožeča stranka v skladu s členom 6(1)(c) Uredbe 2016/679 zakonito obdeluje osebne podatke tako, da Komisiji posreduje dokumente, ki vsebujejo take podatke, ki se zahtevajo na podlagi izpodbijanega sklepa.

208 Poleg tega, kot je opozorjeno v točki 192 zgoraj, lahko institucije Unije v skladu s členom 5(1)(a) Uredbe 2018/1725 zakonito obdelujejo osebne podatke, kadar je obdelava potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene tem institucijam.

209 Poleg tega je tožeča stranka trdila, ne da bi Komisija to izpodbijala, da so nekateri dokumenti, ki so bili identificirani na podlagi uporabe iskalnih izrazov iz izpodbijanega sklepa in bi jih bilo torej treba predložiti na podlagi tega sklepa, vsebovali občutljive osebne podatke.

210 Taki podatki lahko spadajo med podatke iz člena 9(1) Uredbe 2016/679 in člena 10(1) Uredbe 2018/1725.

211 Člen 9(1) in (2)(g) Uredbe 2016/679 ter člen 10(1) in (2)(g) Uredbe 2018/1725 z enakim besedilom določata:

„1. Prepovedani sta obdelava osebnih podatkov, ki razkrivajo rasno ali etnično poreklo, politično mnenje, versko ali filozofsko prepričanje ali članstvo v sindikatu, in obdelava genskih podatkov, biometričnih podatkov za namene edinstvene identifikacije posameznika, podatkov v zvezi z zdravjem ali podatkov v zvezi s posameznikovim spolnim življenjem ali spolno usmerjenostjo.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, če velja eno od naslednjega:

[…]

(g) obdelava je potrebna iz razlogov bistvenega javnega interesa na podlagi prava Unije, ki je sorazmerno z zastavljenim ciljem, spoštuje bistvo pravice do varstva podatkov ter zagotavlja ustrezne in posebne ukrepe za zaščito temeljnih pravic in interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki […]“

212 Člen 9(2)(g) Uredbe 2016/679 in člen 10(2)(g) Uredbe 2018/1725 tako določata tri pogoje za možnost obdelave osebnih podatkov iz člena 9(1) Uredbe 2016/679 in 10(1) Uredbe 2018/1725. Prvič, obdelava mora temeljiti na razlogih bistvenega javnega interesa na podlagi prava Unije. Drugič, obdelava mora biti potrebna za uresničitev tega javnega interesa. Tretjič, pravo Unije

mora biti sorazmerno z zastavljenim ciljem, spoštuje bistvo pravice do varstva podatkov ter zagotavlja ustrezne in posebne ukrepe za zaščito temeljnih pravic in interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki.

213 Tožeča stranka se ne sklicuje na kršitev pogojev, določenih v teh določbah, tako da Splošno sodišče ni dolžno preveriti skladnosti izpodbijanega sklepa s temi določbami. Vendar so navedene določbe upoštevne za presojo, ali izpodbijani sklep izpolnjuje tretjega od pogojev iz člena 52(1) Listine, in sicer, ali ta sklep presega tisto, kar je potrebno za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi.

214 V zvezi s prvim pogojem je bilo v točki 202 zgoraj opozorjeno, da je zahteva po informacijah, kakršen je izpodbijani sklep, ustrezen ukrep za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi Komisija.

215 V zvezi z drugim pogojem iz preučitve prvega dela drugega tožbenega razloga izhaja, da je Komisija glede na sodno prakso, navedeno v točki 114 zgoraj, zadostno dokazala zahtevano povezavo med informacijami, zahtevanimi v izpodbijanem sklepu, in domnevnimi kršitvami, navedenimi v tem sklepu. Zato obdelava osebnih podatkov, ki jo vključuje izpodbijani sklep, temelji na razlogih bistvenega zasledovanega javnega interesa.

216 V zvezi s tretjim pogojem je treba spomniti, da člen 5 Uredbe 2018/1725 ureja pristojnost institucij Unije za obdelavo osebnih podatkov, tako da med drugim v odstavku 1(a) tega člena določa, da je taka obdelava dovoljena, kadar je potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene tej instituciji. Poleg tega iz točke 74 zgoraj izhaja, da je Komisija po izmenjavi dopisov s tožečo stranko umaknila prejšnjo zahtevo po informacijah in sprejela izpodbijani sklep, ki vsebuje manjše število iskalnih izrazov in se nanaša na manjše število skrbnikov, da bi zmanjšala število dobljenih zadetkov in omejila predložitev identificiranih notranjih dokumentov. Posledica tega ravnanja je bilo zmanjšanje števila dokumentov, ki so vsebovali osebne podatke, oziroma zaščitenih dokumentov, v smislu sklepa o spremembi, ki jih je morala predložiti tožeča stranka. Nazadnje, kot je razvidno iz točke 3 obrazložitve sklepa o spremembi, je namen postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo v spis vložiti le zaščitene dokumente, za katere se po pregledu v taki dvorani ugotovi, da so dejansko upoštevni za preiskavo Komisije. Ravno tako tožeča stranka ne trdi, da izpodbijani sklep posega v bistveno vsebino pravice do spoštovanja zasebnega življenja v smislu člena 7 Listine.

217 Poleg tega, kot je razvidno iz točke 9(o) in (p) Priloge I.A k izpodbijanem sklepu, je treba zaščitene dokumente predložiti Komisiji ločeno od drugih zahtevanih dokumentov, in sicer na ločenem elektronskem nosilcu. Poleg tega bo virtualna podatkovna soba, v katero bodo ti dokumenti preneseni, dostopna le čim manjšemu številu članov ekipe, odgovorne za preiskavo, v virtualni ali fizični navzočnosti enakega števila odvetnikov tožeče stranke. Poleg tega imajo odvetniki tožeče stranke možnost podati pripombe na dokumente, ki so jih člani ekipe, odgovorne za preiskavo, šteli za upoštevne, preden jih ti vložijo v spis. Poleg tega točka 9(o) Priloge I.A k izpodbijanem sklepu določa, da bodo imeli odvetniki tožeče stranke v primeru nestrinjanja s klasifikacijo dokumenta pravico pojasniti razloge za svoje nestrinjanje, ki daje tožeči stranki pravico, da od direktorja, za informacije, komunikacije in medije pri generalnem direktoratu Komisije za konkurenco predlaga, da nestrinjanje razreši. Dalje, točka 9(p) Priloge I.A k izpodbijanemu sklepu določa, da se lahko zaščiteni dokumenti pošljejo Komisiji v redigirani različici, iz katere so bila odstranjena imena zadevnih posameznikov in vse informacije, ki omogočajo njihovo identifikacijo, ter da je treba zaščitene dokumente, ki so bili poslani v redigirani različici, poslati v celoti in neredigirane le na zahtevo Komisije, ki je utemeljena s potrebami preiskave.

218 Zato ukrepi, določeni v točki 9(o) in (p) Priloge I.A k izpodbijanemu sklepu, ne presegajo tega, kar je potrebno za uresničitev ciljev izpodbijanega sklepa, njihove neugodnosti pa niso nesorazmerne glede na zastavljene cilje v smislu sodne prakse, navedene v točki 200 zgoraj.

219 Iz zgoraj navedenega izhaja, da izpodbijani sklep v delu, v katerem določa postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo, ne presega tega, kar je potrebno za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi, to je ohranitev konkurenčnega režima, ki se želi doseči s Pogodbama in katerega spoštovanje je za podjetja obvezno.

220 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvami tožeče stranke, s katerimi želi opredeliti bolj sorazmeren pristop, ki naj bi ga bilo mogoče sprejeti v izpodbijanem sklepu z drugimi ukrepi ali dodatnimi ukrepi. Po mnenju tožeče stranke bi morala Komisija njenim odvetnikom omogočiti, da preverijo upoštevnost dokumentov, ki jih je zahtevala, za preiskavo ter da v dokumentu, ki bi ji bil posredovan, identificirajo in opišejo dokumente, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, ne da bi posredovali te dokumente same. Komisija naj bi lahko ali celo morala pridobiti privolitev zadevnih posameznikov pred posredovanjem zadevnih dokumentov.

221 V zvezi s tem je glede intervencije odvetnikov tožeče stranke za presojo upoštevnosti zahtevanih dokumentov na eni strani v točki 113 zgoraj opozorjeno, da mora Komisija sama presoditi, ali je določena informacija potrebna, da se lahko odkrije kršitev pravil o konkurenci. Na drugi strani, kot pravilno trdita Komisija in Zvezna republika Nemčija, če bi lahko podjetje, ki je predmet preiskave, ali njegovi odvetniki sami določali, kateri dokumenti so po njihovem mnenju upoštevni za preiskavo Komisije, bi to resno ogrozilo preiskovalna pooblastila Komisije s tveganjem, da se dokumenti, ki bi lahko bili upoštevni, izpustijo in ji ne bodo nikoli predloženi, in to brez možnosti nadzora.

222 V zvezi s pridobitvijo privolitve zadevnih posameznikov, da se Komisiji posredujejo zaščiteni dokumenti, po eni strani, kot je bilo opozorjeno v točkah 189 in 190 zgoraj, člen 6(1) Uredbe 2016/679 določa, da je obdelava osebnih podatkov zakonita, če je izpolnjen vsaj eden od šestih pogojev iz tega odstavka. Obdelava osebnih podatkov, ki jo vključuje predložitev dokumentov, ki jih zahteva Komisija, pa je zakonita, ker je potrebna za izpolnitev zakonske obveznosti, ki velja za tožečo stranko, v smislu člena 6(1)(c) Uredbe 2016/679. Zato se privolitev oseb, katerih osebni podatki se obdelujejo, na podlagi člena 6(1)(a) navedene uredbe ne zahteva. Po drugi strani, taka privolitev v skladu s členom 5(1)(a) Uredbe 2018/1725 ni pogoj za zakonitost obdelave podatkov s strani Komisije v okviru opravljanja naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene tej instituciji, kar velja za preiskavo na podlagi Uredbe št. 1/2003.

223 Zato tožeča stranka s svojimi trditvami ne navaja manj omejujočih ukrepov, ki bi jih Komisija morala sprejeti. Iz navedenega izhaja, da je treba trditve tožeče stranke zavrniti.

– *Izključitev nekaterih kategorij dokumentov iz postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo*

224 Tožeča stranka Komisiji očita, da dokumentov, ki so bili povezani z njenimi poslovnimi dejavnostmi in ki so vsebovali tudi občutljive osebne podatke, ni vključila v področje uporabe postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo. To naj bi bilo v nasprotju z načelom, da spoštovanje zasebnega življenja velja tudi za korespondenco, poslano na delovnem mestu in v okviru poslovnih komunikacij. Tožeča stranka navaja osem dokumentov, ki naj bi lahko spadali v to kategorijo.

225 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke in trdi, da je postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo opredelila in razmejila v skladu z izrekom sklepa z dne 29. oktobra 2020, Facebook Ireland/Komisija (T-451/20 R, neobjavljen, EU:T:2020:515).

226 Najprej je treba navesti, da vprašanje, ali je dokument, ki vsebuje občutljive osebne podatke, povezan s poslovnimi dejavnostmi tožeče stranke, zaradi česar ga je treba obravnavati po postopku v zvezi z virtualno podatkovno sobo, v praksi naprej presodi tožeča stranka. Komisija namreč ne more nadzirati presoje tožeče stranke v zvezi s tem, preden pregleda zadevni dokument, bodisi v okviru postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo bodisi zunaj njega. Šele naknadno lahko Komisija sankcionira neizpolnjevanje obveznosti, ki jih ima tožeča stranka.

227 Tožeča stranka meni, da eden od zadevnih dokumentov vsebuje osebna politična mnenja [*zaupno*], ki so vključena v informacije o njenih poslovnih dejavnostih. Ugotoviti je treba, da je ta dokument elektronsko sporočilo, v katerem zaposleni tožeče stranke [*zaupno*] navaja, da se je udeležil zajtrka, ki ga je organiziral [*zaupno*], in v njem izraža podporo [*zaupno*] na prihajajočih volitvah. Vendar tožeča stranka ni opredelila informacij o svojih poslovnih dejavnostih, ki jih vsebuje ta dokument, in iz tega dokumenta ne izhajajo take informacije. Iz tega tudi ne izhaja, da je avtor sodeloval pri zadevnem dogodku kot zaposleni [*zaupno*] tožeče stranke. Zato ni dokazano, da ta dokument ne spada na področje uporabe postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo.

228 Glede drugih dokumentov, na katere se sklicuje tožeča stranka, je treba ugotoviti naslednje.

229 Tožeča stranka med temi dokumenti navaja štiri, ki se nanašajo na področje človeških virov, zlasti na ocene uspešnosti, bolezni ali pritožbe, ter vsebujejo domnevno zelo osebne izmenjave informacij med [*zaupno*] o njihovih prijateljih in družini skupaj z informacijami o poslovnih dejavnostih tožeče stranke.

230 Prvi dokument je elektronsko sporočilo, ki ga je [*zaupno*] poslal sodelavcem, v katerem opisuje starševske težave, povezane z njegovimi otroki mladostniki, in vsebuje osebno prigodo druge osebe v zvezi z isto problematiko. Tožeča stranka ni dokazala, da to elektronsko sporočilo vsebuje podatke, ki se nanašajo na podatke iz člena 9(1) Uredbe 2016/679 in člena 10(1) Uredbe 2018/1725.

231 Enako velja za drugi dokument, v katerem je samoocena uspešnosti, ki jo opravi zaposleni tožeče stranke. Edine osebne informacije, na katere se sklicuje tožeča stranka, so namreč izražena želja zadevne osebe, da bi več potovala, in subjektivni pogled te osebe na zasebno življenje druge osebe, in to brez sklicevanja na točno določene podatke ali dejstva.

232 Prav tako v tretjem dokumentu, ki je izmenjava elektronskih sporočil [*zaupno*], nekdo meni, da bi moral neki drug zaposleni odločneje izraziti svoje prepričanje o poklicnem vprašanju, povezanem z dejavnostmi tožeče stranke. Tožeča stranka ni dokazala, da to elektronsko sporočilo vsebuje podatke, ki se nanašajo na podatke iz člena 9(1) Uredbe 2016/679 in člena 10(1) Uredbe 2018/1725.

233 Nazadnje, tožeča stranka takih podatkov ni opredelila niti v četrtem dokumentu, ki je življenjepis kandidata za delovno mesto pri tožeči stranki.

234 Poleg tega se tožeča stranka sklicuje na dva dokumenta v zvezi z njenimi dejavnostmi in dejavnostmi, ki jih je [*zaupno*] izvajal v zvezi s političnimi zadevami, ki niso povezane s predmetom preiskave Komisije.

235 Prvi dokument je izmenjava elektronskih sporočil med zaposlenimi tožeče stranke [*zaupno*], da bi se med drugim pogovorili o poslovnih vprašanjih, ki se nanašajo na gospodarske dejavnosti v dani državi. Vendar tožeča stranka ni dokazala, da ta izmenjava vsebuje podatke, ki se nanašajo na podatke iz člena 9(1) Uredbe 2016/679 in člena 10(1) Uredbe 2018/1725.

236 Tožeča stranka takih podatkov prav tako ni opredelila v drugem dokumentu, ki ga je pripravil [*zaupno*] in v katerem so predstavljene njegove dejavnosti v zvezi s političnimi zadevami, ki niso povezane s predmetom preiskave Komisije.

237 Tožeča stranka se sklicuje na zadnji dokument, v katerem so navedene razprave med njenimi predstavniki in politiki o vprašanjih, kot sta boj proti terorizmu in preprečevanje kriminala. Ugotoviti je treba, da je ta dokument, kot trdi tožeča stranka, interno elektronsko sporočilo, ki vsebuje povzetek okrogle mize, v kateri so sodelovali nekateri njeni predstavniki, posvečeni sodelovanju na področju boja proti spolnemu izkoriščanju otrok. To elektronsko sporočilo vključuje uradno sporočilo organizacije, ki je sodelovala pri teh prizadevanjih, in izvlečke sporočil vladnih organov, ki so bili prav tako sodelovali na tem področju. Tožeča stranka ni dokazala, da to elektronsko sporočilo vsebuje podatke, ki se nanašajo na podatke iz člena 9(1) Uredbe 2016/679 in člena 10(1) Uredbe 2018/1725.

238 Nazadnje, tožeča stranka zgolj iz sprejetja sklepa o spremembi ne more sklepati, da je bila s predložitvijo dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke, ki niso bili preučeni v okviru postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo, kršena pravica do spoštovanja njene zasebnosti in zasebnega življenja zadevnih posameznikov.

239 Iz tega sledi, da je treba trditve tožeče stranke zavrniti.

– *Nesorazmerna delovna obremenitev zaradi virtualne podatkovne sobe*

240 Tožeča stranka trdi, da ji postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo ob upoštevanju roka za predložitev zadevnih dokumentov nalaga nesorazmerno delovno obremenitev glede na potrebe preiskave Komisije. Zaradi zahtev tega postopka naj bi morala namreč tožeča stranka v približno [*zaupno*] dokumentih, za katere naj bi bilo zelo verjetno, da niso upoštevni, redigirati sporne osebne podatke, ki jih ti dokumenti vsebujejo.

241 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

242 Navesti je treba, da točka 9(p) Priloge I.A k izpodbijanemu sklepu določa, da se „[z]aščiteni dokumenti […] lahko pošljejo Komisiji v redigirani različici, iz katere so bila odstranjena imena zadevnih posameznikov in vse informacije, ki omogočajo njihovo identifikacijo“.

243 Iz tega sledi, da je odstranitev imen zadevnih posameznikov možnost, ki je na voljo tožeči stranki, vendar ji ni naložena, tako da ima možnost, da tega ne stori. Zato se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na to, da ji izpodbijani sklep v zvezi s tem nalaga nesorazmerno delovno obremenitev.

244 Iz navedenega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala nobene nezakonitosti v postopku v zvezi z virtualno podatkovno sobo iz točke 9(o) in (p) Priloge I.A k izpodbijanemu sklepu.

iii) Neobstoj tehtanja potreb preiskave z varstvom pravic tožeče stranke

245 Tožeča stranka Komisiji očita, da potrebe po zbiranju informacij za potrebe preiskave ni pretehtala s potrebo po varstvu pravice tožeče stranke do spoštovanja zasebnosti in pravice do spoštovanja zasebnega življenja zadevnih posameznikov. Po mnenju tožeče stranke bi namreč tako tehtanje moralo Komisijo pripeljati do tega, da ne bi zahtevala predložitve vseh dokumentov, ki so zajeti z uporabo iskalnih izrazov iz izpodbijanega sklepa, čeprav naj bi tožeča stranka Komisiji dokazala, da številni dokumenti niso upoštevni za njeno preiskavo.

246 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

247 V obravnavani zadevi je iz točk od 17 do 26 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da sta tožeča stranka in Komisija po sklepu o zahtevi po informacijah z dne 11. novembra 2019 in v odgovor na zahtevo tožeče stranke z dne 20. novembra 2019, naj Komisija spremeni število iskalnih izrazov in skrbnikov, na katere se nanaša ta zahteva po informacijah, med drugim razpravljali o razmejitvi zahtevanih informacij. Tako je Komisija 6. decembra 2019 tožečo stranko pozvala, naj ji sporoči število zadetkov na uporabljen iskalni izraz in na skrbnika, da bi lahko preverila, ali je treba spremeniti iskalne izraze ali seznam skrbnikov. Kot je razvidno iz točke 27 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Komisija menila, da je primerno spremeniti sklep z dne 11. novembra 2019, zlasti da bi zmanjšala število iskalnih izrazov, seznam skrbnikov in število dobljenih zadetkov ter omejila predložitev internih dokumentov.

248 Ugotoviti je treba, da je Komisija v izpodbijanem sklepu znatno zmanjšala število iskalnih izrazov, katerih uporabo je zahtevala, in število zadevnih skrbnikov, pri čemer se je število zmanjšalo z 58 v sklepu z dne 11. novembra 2019 na 3, kar je število, ki ga tožeča stranka v izpodbijanem sklepu sama označuje kot „majhno“. To znižanje, ki ga tožeča stranka ne izpodbija, je nujno povzročilo zmanjšanje števila dokumentov, ki jih je bilo treba po potrebi posredovati Komisiji. Zmanjšanje števila skrbnikov in število skrbnikov, na katere se izpodbijani sklep na koncu nanaša, kažeta na to, da je Komisija potrebe preiskave pretehtala s pravicami tožeče stranke in posameznikov, katerih osebni podatki bi lahko bili navedeni v informacijah, zahtevanih na podlagi izpodbijanega sklepa.

249 Poleg tega glede na diskrecijsko pravico Komisije, navedeno v točkah 43 in od 112 do 114 zgoraj, v zvezi z informacijami, katerih predložitev lahko zahteva z zahtevo, dejstvo, da se lahko dokumenti na koncu izkažejo za neupoštevne za preiskavo, ne zadostuje za ugotovitev nesorazmernosti ali neupravičenosti zahteve po informacijah niti neobstoja tehtanja potreb preiskave s pravicami tožeče stranke in posameznikov, katerih osebni podatki bi lahko bili navedeni v informacijah, zahtevanih na podlagi izpodbijanega sklepa.

250 Nazadnje, v delu, v katerem se tožeča stranka sklicuje na sodbo ESČP z dne 2. aprila 2015, Vinci Construction in GTM Génie Civil et Services proti Franciji (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), zadostuje navesti, da se je navedena zadeva nanašala na možnost zahtevati učinkovit nadzor nad spoštovanjem zaupnosti komunikacije med odvetnikom in njegovo stranko med pregledom. V obravnavani zadevi pa se v izpodbijanem sklepu ne določa, da se Komisiji predloži vsebina komunikacije med tožečo stranko ali katero koli drugo osebo in njenimi odvetniki.

251 Zato je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da v izpodbijanem sklepu ni bilo opravljeno tehtanje potreb preiskave Komisije s pravicami tožeče stranke do spoštovanja zasebnosti in pravice do spoštovanja zasebnega življenja zadevnih posameznikov.

5) Neustreznosti oziroma nezadostnost varovanja poslovne skrivnosti

252 Tožeča stranka trdi, da obveznost varovanja poslovne skrivnosti, ki je uslužbencem Komisije naložena na podlagi člena 339 PDEU in člena 28(1) Uredbe št. 1/2003, po eni strani tem uslužbencem ne daje pravice do neomejenega dostopa do spornih osebnih podatkov, po drugi strani pa sama po sebi ne zagotavlja zadostnih jamstev, ki bi omogočala učinkovito varstvo zasebnega življenja zadevnih posameznikov in njihovih osebnih podatkov.

253 Tožeča stranka tudi trdi, da bi bilo mogoče dokumente, ki niso upoštevni za preiskavo, uporabiti za nezakonite namene, kot sta razširitev okvira sedanje preiskave ali uvedba druge preiskave, ali jih celo razširiti zunaj omejenega kroga uslužbencev Komisije, odgovornih za preiskavo. Te dokumente naj bi bilo mogoče posredovati tretjim osebam v odgovor na morebitne zahteve za vpogled v spis ali naj bi jih bilo mogoče samodejno poslati sodiščem. Tožeča stranka naj bi bila lahko tudi zavezana posredovati te dokumente osebam, ki so proti njej sprožile postopke pred sodišči Združenih držav Amerike. Tako naj bi bilo mogoče sporne osebne podatke posredovati številnim osebam, ki niso povezane s Komisijo, s čimer naj bi bila kršena pravica zadevnih posameznikov do spoštovanja zasebnega življenja.

254 Komisija ob podpori Zvezne republike Nemčije trditve tožeče stranke prereka.

255 Opozoriti je treba, da za uradnike in uslužbence Komisije velja stroga obveznost varovanja poslovne skrivnosti na podlagi člena 339 PDEU in člena 28 Uredbe št. 1/2003. Ti določbi uradnikom Komisije prepovedujeta razkritje informacij, za katere velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti in ki so bile zbrane na podlagi zahteve po informacijah, ali da te informacije uporabijo za druge namene, kot so tisti, za katere so bile pridobljene. Poleg tega uradnike in uslužbence Komisije zavezuje člen 17 Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije, ki jim prepoveduje – tudi po tem, ko prenehajo delati – „vsak[o] nedovoljen[o] razkritj[e] informacij, ki jih dobi[o] v okviru službenih dolžnosti, razen če te niso že javno objavljene ali dostopne javnosti“.

256 Niti člen 339 ES niti člen 28 Uredbe št. 1/2003 izrecno ne določata, katere podatke poleg poklicnih skrivnosti zajema obveznost varovanja poslovne skrivnosti. V zvezi s tem iz člena 28(2) Uredbe št. 1/2003 ni mogoče sklepati, da bi obveznost varovanja poslovne skrivnosti veljala za vse informacije, pridobljene na podlagi navedene uredbe, razen za tiste, za katere je objava v skladu z njenim členom 30 obvezna. Po zgledu člena 339 PDEU člen 28 Uredbe št. 1/2003, ki na področju konkurenčnih pravil, ki veljajo za podjetja, dopolnjuje in izvaja to določbo primarnega prava, nasprotuje le razkritju informacij, za katere po njihovi naravi velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti (glej sodbo z dne 28. januarja 2015, Akzo Nobel in drugi/Komisija, T-345/12, EU:T:2015:50, točka 61 in navedena sodna praksa).

257 Poslovne skrivnosti so poleg poklicnih skrivnosti informacije, ki so znane le omejenemu številu oseb in katerih razkritje lahko povzroči resno škodo osebi, ki jih je posredovala, ali tretjim osebam. Nazadnje, interesi, ki jim je mogoče škodovati z razkritjem zadevnih informacij, morajo biti objektivno vredni varstva (glej sodbo z dne 15. julija 2015, Pilkington Group/Komisija, T-462/12, EU:T:2015:508, točka 45 in navedena sodna praksa).

258 Na prvem mestu, glede trditve tožeče stranke, da obveznost varovanja poslovne skrivnosti, ki je uslužbencem Komisije naložena, tem uslužbencem ne daje pravice do neomejenega dostopa do spornih osebnih podatkov, je v točki 192 zgoraj opozorjeno, da lahko institucije Unije na podlagi

člena 5(1)(a) Uredbe 2018/1725 zakonito obdelujejo osebne podatke, kadar je obdelava potrebna za opravljanje naloge v javnem interesu ali pri izvajanju javne oblasti, dodeljene instituciji ali organu Unije.

259 Na drugem mestu, glede trditve, da obveznosti na področju poslovne skrivnosti ne zagotavljajo zadostnih jamstev, ki bi omogočala učinkovito varstvo zasebnega življenja zadevnih posameznikov in njihovih osebnih podatkov, je treba ugotoviti, da ta trditev ni podprta in da iz ničesar ni mogoče *a priori* sklepati, da Komisija ne bo, ko bo to potrebno, poskrbela za to, da so njene obveznosti in obveznosti njenih uslužbencev na podlagi člena 339 PDEU, člena 28 Uredbe št. 1/2003 in člena 17 Kadrovskih predpisov izpolnjene (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 12. decembra 1991, SEP/Komisija, T-39/90, EU:T:1991:71, točka 58).

260 Na tretjem mestu, glede trditve v zvezi s tveganjem uporabe zbranih dokumentov za domnevno nezakonite namene, kot sta razširitev okvira sedanje preiskave ali uvedba druge preiskave, je treba opozoriti na ti načeli. Po eni strani obveznosti, ki jih imajo uslužbenci Komisije na podlagi člena 339 PDEU in člena 28 Uredbe št. 1/2003, preprečujejo, da bi se informacije, pridobljene v odgovor na zahtevo po informacijah, uporabile za druge namene, kot so tisti, za katere so bile zbrane. Po drugi strani je namen zahteve po informacijah omogočiti Komisiji, da zbere informacije in dokumentacijo, potrebne za to, da se preveri obstoj in obseg določenega dejanskega in pravnega položaja (glej v tem smislu sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 37), ne da bi to vplivalo na možnost Komisije, da na podlagi zbranih informacij spremeni obseg svoje preiskave.

261 Splošno sodišče je namreč glede sklepa o zahtevi po informacijah, sprejetega po obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, potrdilo, da je za upravni postopek, v katerem se uporabijo pravila o konkurenci iz Pogodbe, značilno, da lahko Komisija pošlje dodatne zahteve po informacijah po tem, ko je bilo poslano obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, da bi po potrebi umaknila nekatere očitke ali dodala nove (sodbi z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija, T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, točka 121, in z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, točka 76).

262 Glede na razdelitev upravnega postopka na dve ločeni in zaporedni fazi upravnega postopka na podlagi Uredbe št. 1/2003, na kar je bilo opozorjeno v točki 159 zgoraj, zgoraj navedeni preudarki še toliko bolj veljajo za sprejetje – kot v obravnavani zadevi – sklepa o zahtevi po informacijah v predhodni preiskovalni fazi pred sprejetjem obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah. V zvezi s tem je treba spomniti, da je namen predhodne preiskovalne faze Komisiji omogočiti, da zbere vse upoštevne elemente, ki potrjujejo obstoj kršitve pravil o konkurenci oziroma ga ne potrjujejo, in sprejme prvo stališče o usmeritvi in tudi o nadaljevanju postopka.

263 Zato se tožeča stranka ne more uspešno sklicevati na domnevno tveganje, da Komisija nekaterih dokumentov, predloženih v odgovor na izpodbijani sklep, ne bo uporabila za razširitev področja sedanje preiskave ali za uvedbo druge preiskave.

264 Na četrtem mestu, glede trditev tožeče stranke, da bi bilo dokumente, ki niso upoštevni za preiskavo ali ki vsebujejo podatke, kot so sporni osebni podatki, mogoče razširiti zunaj Komisije, je treba ugotoviti, da se te trditve nanašajo na hipotetične položaje, kot so morebitne zahteve tretjih oseb za vpogled v spis in domnevno samodejno posredovanje dokumentov sodiščem, poleg tega te trditve niso podprte.

265 Iz preudarkov v točkah od 200 do 264 zgoraj izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da je izpodbijani sklep pomenil neupravičen poseg v njeno zasebnost ali zasebno življenje njenih zaposlenih ali drugih oseb. V teh okoliščinah je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

b) Drugi del tretjega tožbenega razloga: kršitev načela sorazmernosti

266 Tožeča stranka Komisiji očita, da je kršila načelo sorazmernosti. Tožeča stranka trdi, da kršitev tega načela izhaja, prvič, iz obveznosti, ki ji je naložena, da v okviru virtualne podatkovne sobe predloži dokumente, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, drugič, iz obveznosti, da v istem okviru predloži dokumente, ki vsebujejo tako poslovne kot osebne podatke, tretjič, iz obstoja metod, ki bolje varujejo zasebno življenje posameznikov kot virtualna podatkovna soba za presojo upoštevnosti zaščitenih dokumentov, in četrtič, iz neustreznosti in neučinkovitosti možnosti anonimizacije zadevnih dokumentov.

267 Komisija trditve tožeče stranke prereka.

268 Spomniti je treba, da se z načelom sorazmernosti, ki je eno od splošnih načel prava Unije, zahteva, da akti institucij Unije ne presežejo meja tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev zastavljenega cilja, pri čemer je treba takrat, kadar je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (glej v tem smislu sodbi z dne 13. novembra 1990, Fedesa in drugi, C-331/88, EU:C:1990:391, točka 13, in z dne 14. julija 2005, Nizozemska/Komisija, C-180/00, EU:C:2005:451, točka 103).

269 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti v zahtevah po informacijah, ki jih Komisija naslovi na podjetje, spoštovano načelo sorazmernosti in podjetju naložena obveznost o predložitvi informacij zanj ne sme pomeniti nesorazmerne obremenitve glede na potrebe preiskave (sodbe z dne 12. decembra 1991, SEP/Komisija, T-39/90, EU:T:1991:71, točka 51; z dne 14. marca 2014, Cementos Portland Valderrivas/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, točka 86, in z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, točki 120 in 121).

270 V obravnavani zadevi se je po eni strani tožeča stranka na očitno nesorazmernost delovne obremenitve zaradi odgovora na izpodbijani sklep sklicevala le v zvezi z redigiranjem dokumentov, za katere je bil uporabljen postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo. Kot pa je bilo navedeno v točki 243 zgoraj, je odstranitev imen zadevnih posameznikov možnost, ki je na voljo tožeči stranki, vendar ji ni naložena, tako da ima možnost, da tega ne stori, in da se tožeča stranka v zvezi s tem ne more uspešno sklicevati na kršitev načela sorazmernosti. V zvezi z domnevno neustreznostjo anonimizacije zaradi majhnega števila zadevnih skrbnikov, zaradi česar bi jih bilo mogoče zlahka identificirati v določenem dokumentu, je treba opozoriti, da majhno število zadevnih skrbnikov kaže na to, da je bilo načelo nujnosti zahtevanih informacij v smislu člena 18(1) Uredbe št. 1/2003 spoštovano in da so bile potrebe preiskave pretehtane z varstvom pravic tožeče stranke.

271 Po drugi strani se tožeča stranka sklicuje na možnost, ki bi lahko bila alternativa virtualni podatkovni sobi, določeni v izpodbijanem sklepu, da v dokumentu, ki bi bil posredovan Komisiji, identificira in opiše dokumente, ki vsebujejo občutljive osebne podatke, ne da bi posredovala te dokumente same. Po mnenju tožeče stranke ta praksa omogoča, prvič, da se prepreči, da bi

uslužbenci Komisije imeli dostop do zadevnih osebnih podatkov, tako da bi pregledovali dokumente v virtualni podatkovni sobi, in drugič, to, da je treba iz teh dokumentov odstraniti občutljive osebne podatke, ki jih vsebujejo, preden se posredujejo Komisiji.

272 Kot pa je bilo navedeno v točki 219 zgoraj, postopek v zvezi z virtualno podatkovno sobo, uveden v obravnavani zadevi, ne presega tega, kar je potrebno za uresničitev ciljev v splošnem interesu, ki jim sledi, z vidika pravice do spoštovanja zasebnosti tožeče stranke in zasebnega življenja zadevnih posameznikov, kot je varovana s členom 7 Listine.

273 Poleg tega, kot je razvidno iz točke 238 zgoraj, s predložitvijo dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke, ki niso bili preučeni v okviru postopka v zvezi z virtualno podatkovno sobo, ni kršena pravica do spoštovanja zasebnosti tožeče stranke in zasebnega življenja zadevnih posameznikov.

274 Iz tega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala kršitve načela sorazmernosti, zaradi česar je treba drugi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

c) Tretji del tretjega tožbenega razloga: kršitev pravice do dobrega upravljanja

275 Tožeča stranka trdi, da neobstoj nadzora nad upoštevnostjo dokumentov, zahtevanih na podlagi izpodbijanega sklepa, pomeni očitno kršitev njene pravice do dobrega upravljanja. V zvezi s tem tožeča stranka opozarja, da ji je z izpodbijanim sklepom naloženo, da Komisiji predloži številne dokumente, ki niso upoštevni za preiskavo Komisije ali vsebujejo osebne podatke, med katerimi so nekateri občutljivi.

276 Komisija te trditve prereka.

277 Spomniti je treba, da je v uvodni izjavi 37 Uredbe št. 1/2003 navedeno, da ta uredba „spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava zlasti Listina“, in da jo je „treba razlagati in uporabljati ob upoštevanju teh pravic in načel“.

278 Člen 41 Listine – ki ima na podlagi člena 6(1), prvi pododstavek, PEU enako pravno veljavnost kot Pogodbi – naslovljen „Pravica do dobrega upravljanja“, v odstavku 1 določa, da ima „[v]sakdo […] pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku“.

279 V skladu s sodno prakso v zvezi z načelom dobrega upravljanja je med jamstvi, zagotovljenimi s pravnim redom Unije v upravnih postopkih, med drugim obveznost, da pristojna institucija skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente posameznega primera (sodbi z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, točka 14, in z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija, T-191/98, od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, točka 404).

280 Ugotoviti je treba, da se v nasprotju s tem, kar tožeča stranka trdi v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča, trditve, navedene v utemeljitev tega dela, v bistvu prekrivajo s trditvami, navedenimi v utemeljitev drugega dela tega tožbenega razloga – pri čemer pa se te deloma prekrivajo s trditvami, navedenimi v utemeljitev drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev načela nujnosti – in v utemeljitev prvega dela tega tožbenega razloga.

281 Ker so bile vse te trditve že zavrnjene, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da Komisija obravnavane zadeve ni preučila skrbno in nepristransko. Zato tožeča stranka ni dokazala, da je bilo z izpodbijanim sklepom kršeno načelo dobrega upravljanja.

282 Zato je treba tretji del tretjega tožbenega razloga in s tem ta tožbeni razlog v celoti zavrniti.

283 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da je treba tožbo v celoti zavrniti.

V. Stroški

284 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki so nastali Komisiji, skupaj s stroški v zvezi s postopkom za izdajo začasne odredbe.

285 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Zato Zvezna republika Nemčija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družba Meta Platforms Ireland Ltd poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki so nastali Evropski komisiji, skupaj s stroški v zvezi s postopkom za izdajo začasne odredbe.

3. Zvezna republika Nemčija nosi svoje stroške.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 24. maja 2023.

Podpisi